

డిసెంబర్ 2016
క్రైస్తవ పుట్టినరోజు పత్రిక

తెలుగు పిల్లల ఈ మాసపత్రిక వెల రూ.25/-

సంపుటి: 2 సంచిక: 8

పుటలు: 68

విడి ప్రతి వెల: 25

డిసెంబర్ 2016

ఇంటర్నెట్‌లో ఈ పుస్తకాన్ని వివిధ ఫార్మాటుల్లో ఉచితంగా చదవవచ్చు, డౌన్లోడ్ చేసుకోవచ్చు, అవసరమనిపిస్తే మీ వాణిజ్యేతర కార్యక్రమాలకోసం మీ అంతట మీరే దీన్ని ముద్రించుకోవచ్చు!

సందర్శించండి: <http://kottapalli.in/2016/12/welcome>

లైసెన్సు వివరాలు: <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/>

Editor: Narayana Sarma

Owned, Printed and Published by:

Kottapalli Prachuranalu,
1-127/A, Near MRO Office,
Chennekothapalli,
Ananthapuramu District
Andhra Pradesh-515101
Website: <http://kottapalli.in>
Email: team@kottapalli.in
Phone: 7702877670

Printed at:

Mudrica Offset Printers,
Sanyasi Raju street,
Gandhi Nagar,
Vijayawada,
Andhra Pradesh
Phone: 08662579129

RNI Registration No: APTEL/2014/62705

Postal Registration No: HDP/008/2015-17

సంపాదకులు: నారాయణ శర్మ

గౌరవ సలహాదారు: యు. సుబ్బరాజు

ప్రచురణ:

కొత్తపల్లి ప్రచురణలు, చెన్నైకొత్తపల్లి

యాజమాన్యం:

సత్య - ఫౌండేషన్ ఫర్ ఎ హెల్త్ సైన్సెస్, చెన్నై.

చిత్రాలు:

అడవి రాముడు : 9491870753

వీరాంజనేయులు : 7799260684

ఫైనాన్స్ చదువుతున్న ఇతర మిత్రులు కూడా.

వెబ్సైటు నిర్వహణ:

ఆనంద్, లక్ష్మి

వాణిజ్యం, మార్కెటింగు:

కె. మల్లికార్జున: 9000453887

విషయ సూచిక

ముందుమాట

సుభాషితం... 4

తిక్కరాజు పాఠం...నంపాదకీయం... 5

పిల్లలు రాసిన కథలు

మార్కాపురం కథ...దుర్గా భవాని... 10

స్నేహితుల సాహసం...నారాయణ రెడ్డి... 14

మంచి కుటుంబం...శ్రీ వర్షిణి... 21

మహామల్లు...నరస్వతి... 25

మూడు కథలు...వికాస విద్యావనం... 30

నాటు కోతి...ప్రకాష్... 34

ఇంకో నిధి కథ...సాయిదీప్... 37

స్నేహం...నంద్య... 41

తెలివి...కార్తీక్... 43

నిమ్మకాయ కథ...చాతుర్య... 47

పెద్దలు రాసిన కథలు

అపాత్రదానం...కొత్తబేతాళం...వియోగి.. 60

అనువాద కథలు

నేతగాడు-డ్రాగన్...స్టోరీ నోరీ... 54

అవీ-ఇవీ

బొమ్మకు కథ...కొత్తపల్లి.. 51

లేబుల్స్...కొత్తపల్లి.. 52

బొమ్మలు-పదాలు...హైమావతి.. 53

పదరంగం...డా. సిరి... 66

ముఖచిత్రం: పిచ్చుకల పాప
చిత్రకారుడు: శాతవాహన

88వ పుస్తకం

విద్యా నామ నరస్య రూప మధికం ప్రచ్ఛన్న గుప్తం ధనం
విద్యా భోగకరీ యశస్సుఖకరీ విద్యా గురూణాం గురుః
విద్యా బంధుజనో విదేశ గమనే విద్యా పరా దేవతా
విద్యా రాజసుపూజితా నహి ధనం విద్యా విహీనః పశుః

భావం:

మనిషికి అందాన్నిచ్చేది చదువే. దాచి పెట్టుకున్న నిధి చదువే. చదువే సుఖాలనిచ్చేది, కీర్తినిచ్చేది. గురువులకు గురువు విద్యనే. మనది కాని ఊళ్లలో కూడా సాయపడే బంధువు చదువు. అతి గొప్ప దేవత విద్యనే. రాజాలచేత కూడా పూజలందేది విద్యయే తప్ప, డబ్బు కాదు. విద్యలేని వాడు పశువుతో సమానం.

తిక్కరాజు పాఠం

అనగా అనగా ఒక తిక్క రాజు గారు ఉండేవారు. వాళ్ల దేశమేమో చాలా పెద్దది. దేశంలో తలెత్తే సమస్యల్ని అన్నిటినీ ఆయనొక్కడే పరిష్కరించాలంటే చేతకావట్లేదు. అందుకని ఆయన తనకి నచ్చిన సలహాదారుల్ని చాలా మందిని పెట్టుకున్నాడు. వాళ్లందరికీ రాజుగారు ఒక్కటే చెప్పేవాడు: "ప్రతిదాన్నీ కొత్తగా ఆలోచించాలి" అని.

ఒకసారి ఆయన నిండుగా కొలువు తీరి, తన సలహాదారులని ఇట్లా అడిగారు:

'అ ఆ ఇ ఈ లన్నీ ఇదే వరుస క్రమంలో ఎందుకుండాలో?!' అని.

"మనం అచ్చుల్ని, హల్లుల్ని వేరు చేసి ఉంచాం ప్రభూ!" చెప్పారు పండితులు.

"మరి అచ్చులే ముందు ఎందుకు నేర్పాలి? ముందు హల్లులు నేర్పదాం!" అన్నారు రాజువారు.

"ఓ నేర్పచ్చు, దానిదేముంది?!" అన్నాడొక సలహాదారు ఉత్సాహంగా.

"కాదు ప్రభూ! ముందు అచ్చులన్నీ చెబితే తర్వాత హల్లులు, గుణింతాలు సులభంగా అర్థం చేయించచ్చు" అన్నాడొక పండితుడు నీరసంగా ముఖం పెట్టి.

"రాజు వారినే కాదంటారా?!" అడిగాడు సలహాదారు ఆయన్ని, కొంచెం బెదిరిస్తున్నట్లు.

"అబ్బే! అబ్బే! కాదని ఎలాగంటాం?! రాజువారు ఎప్పుడూ సరిగానే సెలవిస్తారు!" అనేశారు పండితులు, వెనక్కి తగ్గి.

"అంతే, ప్రభూ! తమరు చెప్పినట్లు, ఇకపైన హల్లులన్నీ ముందు నేర్పుతాం. అచ్చులు వెనక వస్తాయి" నిర్ణయించేసాడు సలహాదారు.

"అంటే 'క ఖ గ ఘ' తో మొదలౌతాయన్నమాట, అక్షరాలు!" గొణిగాడు పండితుడు.

"లేదు! కొంచెం ఆలోచించండి! అట్లానే ఎందుకు నేర్పాలి?" అడిగారు రాజుగారు, మరి కొంచెం ఆలోచిస్తూ.

"క-ఖ-గ-ఘ -ఇవి కంఠ్యాలు-గొంతునుండి వెలువడతై యీ శబ్దాలు-

"చ ఛ జ ఝ -ఇవి తాలవ్యాలు -దవడలనుండి వెలువడే ధ్వనులు... ఇంకా ముక్కుతో పలికేవి అనునాసికాలు.."

"అంటే మీరు అక్షరాల వరసని వాటిని పలికే తీరును బట్టి నిర్ణయించారా?!"

"అవునండి!"

"అందుకేనన్నమాట, మన పిల్లలకు సరిగ్గా రాయటం రావట్లేదు.." సాలోచనగా అన్నారు రాజుగారు.

"అంటే మరి,..ఎలా ఉండాలి?" అడిగాడొక పండితుడు, బెదిరిపోతూ.

"ఏవి రాసేందుకు సులభంగా ఉంటాయో, అవి ముందు రావాలి. ఉదాహరణకు సున్న. అది

రాయటం చాలా సులభం. అది మొదట రావాలి. అట్లాగే 'ల'- ఎంత సులభం, దీన్ని రాయటం?! 'ఎ'- ఇది కూడాను. 'ప' కూడా సులభమే. ఇవన్నీ ముందు వస్తే, పిల్లవాడు బాగా రాయగల్గుతాడు" చెప్పాడు ఒక సలహాదారు.

"అవును- అవును. అట్లా చేయండి" అన్నారు రాజుగారు ఉత్సాహంగా.

"అవును ప్రభూ! చక్కగా సెలవిచ్చారు" అన్నారు పండితులందరూ తలలూపుతూ.

సభ వెనక వరసలో నిల్చి ఉన్న పిల్లాడొకడు అరిచాడు-"మరి వరసని ఇట్లా మారిస్తే పిల్లలకి 'రాయటం' వస్తుందేమో గానీ, మరి- అప్పుడిక- 'పలకటం' రాదుగా, మళ్ళీ?! అని.

సలహాదారు కోపంగా అరిచాడు-"ఎవరా సాహసి? పండిత చర్చల్లో పామరులా?!" అని.

అంతలో ఇంకో సలహాదారుకు ఆలోచన వచ్చింది-"ఇంకో పని చేయచ్చు ప్రభూ! అక్షరాలని అదే క్రమంలో ఉంచి, వాటి రూపాన్ని మాత్రం మార్చేయ్యటం! ఉదాహరణకు, 'అ' ని త్రిప్పించి మళ్ళించి 'ఆ' అని రాయకుండా, ఊరికే సులభంగా '.' అని రాయచ్చు. 'ఆ' అనాలంటే ఊరికే సరళంగా ',' అనచ్చు. ఇట్లా అక్షరం స్థానం పెరిగేకొద్దీ వాటిని రాయటం కూడా కఠినమౌతూ పోతుంది!"

"ఇది చాలా చక్కని సూచన!" అన్నారు రాజుగారు.

"అంటే ఇప్పుడింక తెలుగు అక్షరాలే ఉండవన్నమాట..!" గొణిగాడు పిల్లాడు.

"ఎందుకు, ఇవే క్రొత్త తెలుగు అక్షరాలౌతాయి! ఆధునిక తెలుగు లిపి చక్రవర్తి" అని మన

రాజావారికి పేరు వస్తుంది!" చెప్పాడు పండితుడు ఉత్సాహంగా.

"ఈ ఆలోచనల్ని మన బళ్లలో వెంటనే అమలు చెయ్యండి!" ఆదేశించారు రాజావారు.

"మన భాషకు సులభమైన అక్షరాలు రాబోతున్నాయ్! ఒక్కో చుక్క ఒక్కో అక్షరం కానున్నది" అని రాజ పత్రికలన్నీ రాయటం మొదలుపెట్టాయి.

అయితే రెండేళ్ల తర్వాత కూడా పిల్లలకెవ్వరికీ యీ కొత్త అక్షరాలు రాలేదు; చాలా మందికి పాతవీ రాలేదు.

'ఎందుకు?' అడిగారు రాజాగారు, అప్పుడు.

'నేర్చే టీచర్లకెవ్వరికీ కొత్తది అంతు పట్టలేదు. అందుకని అందరూ పిల్లలకు నేరుగా ఆంగ్లం నేర్పటం మొదలెట్టారు.'

'ఎందుకు?!' అడిగారు రాజావారు.

"చుక్కకంటే గీత సులభం అని కొందరు, గీతకంటే 'కామా' సులభం అని కొందరు వాదులాడుతున్నారండి. కొత్త వాటిపై ఉపాధ్యాయులకే ఇంకా అవగాహన రాలేదు"

'మరైతే పిల్లలకి పాత అక్షరాలే నేర్పమనండి!' అన్నారు రాజావారు.

పండితులు ఒకరి ముఖాలోకరు చూసుకున్నారు. టీచర్లంతా, మరి- పాతవాటిని వదిలేసారు గదండీ, ఇప్పుడింక వాటి వరసలూ, గట్లా ఎలా ఉంటాయో వాళ్ళూ మర్చిపోయారటండి.

ఇప్పుడు అందరూ 'ఆంగ్లమే సులభం' అంటున్నారండి"

తిక్కరాజుగారు తలపట్టుకున్నారు. చూస్తూన్న పిల్లాడు "ఏ బీ సీ డీ యీ యఫ్ జీ" అని పాడుతూ కిసుక్కున నవ్వాడు.

బడులు, చదువులు, భాష ఇవన్నీ గొప్ప గందరగోళంలో ఉన్న యీ తరుణంలోనే, కొత్త సాంకేతికతలు, వినూత్న బోధనా పద్ధతులు, పెట్టుబడులు పాత వాటిని బయటికి నెట్టేస్తున్నాయి; మరోవైపున 'నూతన మదింపులు, నిరంతర సమగ్ర మూల్యాంకనాలు ఉపాధ్యాయులకు ఊపిరి సలపనివ్వట్లేదు. వీటన్నిటి నడుమా పిల్లలు ఇంకా ఏదో ఒకటి నేర్చుకుంటున్నారంటే, అది వాళ్ల ప్రతిభకు నిలువెత్తు తార్కాణం తప్ప మరొకటి కాదు. ఏమంటారు?!

స్వాగతం!

కొత్తపల్లిలో పిల్లల రచనలకు ప్రాధాన్యత ఉంటుంది. ఈ పుస్తకంలో దాదాపు సగం కథలు పిల్లలు రాసినవి; మిగిలినవి పిల్లలకోసం పెద్దలు రాసినవి. బొమ్మలు వేసిన వాళ్ళు మటుకు యువకులు. పిల్లలను కలవటం, వాళ్లతో తెలుగులో కథలు రాయించటం, బొమ్మలు వేయించటం, వాళ్ళు పంపిన కథల్ని, బొమ్మల్ని సరిదిద్ది మిగతా పిల్లలందరికీ నచ్చేట్లు పుస్తకాలుగా తయారు చేయటం, దానికోసం ఓపెన్ సోర్సు ఉపకరణాలను వాడటం, కథల్ని అందరూ ఉచితంగా చదువుకునేట్లు ఇంటర్నెట్‌లో పెట్టటంతోపాటు, కొన్ని ప్రతులుగా అచ్చు వేయటం మాకు ఇష్టం. అందరి మేలూ కోరి చేసే ఈ పనిలో మీరూ పాలుపంచుకోండి. మీకు తెలిసిన పిల్లలందరికీ కొత్తపల్లిని పరిచయం చేయండి. శక్తి ఉన్న పిల్లలచేత, లైబ్రరీల చేత చందాలు కట్టించండి. మీరు చదివిన బడులకు కొత్తపల్లి సెట్లను బహూకరించండి. మీరు పనిచేసే సంస్థల ద్వారా కొత్తపల్లిని పదిమందికి పరిచయం చేయండి. పిల్లల కథల ప్రపంచానికి స్వాగతం !

మార్కపురం కథ

రచన: దుర్గా భవాని, ఐదవ తరగతి, ప్రాథమికోన్నత పాఠశాల, కంకణాల పల్లి. ప్రకాశం జిల్లా.

అనగా అనగా ఒక ఊర్లో మారిక అనే అమ్మాయి ఉండేది. ఆ అమ్మాయి చాలా నల్లగా ఉండేది. కానీ, ఆ అమ్మాయికి చదువు అంటే చాలా చాలా ఇష్టం. అందుకే, ఇంట్లో తల్లిదండ్రులు వద్దంటున్నా వినకుండా డిగ్రీ దాకా చదువుకుంది. అయితే, ఆ అమ్మాయి నల్లగా ఉందని ఎప్పుడూ అందరూ వెక్కిరించేవారు. అలా

ఎవరన్నా ఎగతాళి చేసినప్పుడల్లా ఏం చేయాలో అర్థం కాక, ఆ అమ్మాయి తనని తాను తిట్టుకునేది; ఎవరినీ ఏమీ అనకుండా తన పని తాను చేసుకుంటూ పోయేది.

ఒకరోజు వేరే వాళ్లు తనని చూసి, "కర్రి పిల్ల, కర్రి పిల్ల.." అని ఎగతాళి చేస్తుంటే మారిక బాధపడుతూ, దేవుణ్ణి-తననీ కలిపి తిట్టుకుంటూ పోతున్నది. అంతలో దారిన

పోయే ఆమె ఒకామె ఇదంతా చూసి, "ఓ పాపా! ఇలా రామ్మా" అని మారికను పిలిచింది. మారిక పెద్దలను గౌరవించేది కనుక, సరేలే అని ఆమె దగ్గరకు వెళ్లింది.

"చూస్తే చదువుకున్నదానిలా ఉన్నావు. ఎందుకమ్మా దేవుణ్ణి తిడుతున్నావు?" అడిగిందామె, మారికని.

"అందరూ నన్ను 'కర్తి పిల్ల, కర్తి పిల్ల' అంటూ ఏడిపిస్తున్నారు!" చెప్పింది మారిక.

అప్పుడు ఆమె, "చూడమ్మా! దేవుడు కారణం లేనిదే ఏ పనీ చేయడు. సరే నువ్వు అంతగా బాధపడుతున్నావు కదా; బాధ పడడంలో కూడా అర్థమున్నదిలే... నేను నీకు ఒక పని చెబుతాను. అది చేస్తే నీకు ఈ బాధ తప్పుతుంది. చేస్తావా?" అన్నది ఆమె.

"ఓ! నువ్వు ఏం చేయమంటే అది చేస్తాను- చెప్పు" అన్నది మారిక, ఉత్సాహంగా.

"దేవుడిని తిట్టకు- ఏకాగ్రతతో ఆ దేవుడిని గూర్చి తపస్సు చెయ్యి. నిష్ఠగా ఒక్క రెండు మూడు నెలలు చేశావంటే, అటుపైన ఏదో

ఒకరోజున నిన్ను దేవుడు తప్పకుండా కరుణిస్తాడు: ఏదో ఒక వరం ప్రసాదిస్తాడు- చూడు" అని చెప్పింది. సరేనని మారిక సంతోషంతో ఇంటికి వెళ్లింది.

తరువాతి రోజు నుండి ఆమె చెప్పినట్లే, ఫొరమైన తపస్సు చేసింది మారిక. మూడు నెలలు తిరిగేటప్పటికి, తళతళా మెరుస్తూ దేవుడు ప్రత్యక్షమయ్యాడు: "మారికా! ఏమిటి నీ కోరిక?" అని అడిగాడు.

అప్పుడు మారిక "దేవుడా! నువ్వు నన్ను ఇట్లా నల్లగా ఎందుకు పుట్టించావు? అందరూ నన్ను ఎగతాళి చేస్తున్నారు. కాబట్టి

నాకు ఒక వరం ప్రసాదించు- నన్ను నువ్వు అందంగా, తెల్లగా చెయ్యి!" అని అడిగింది మారిక.

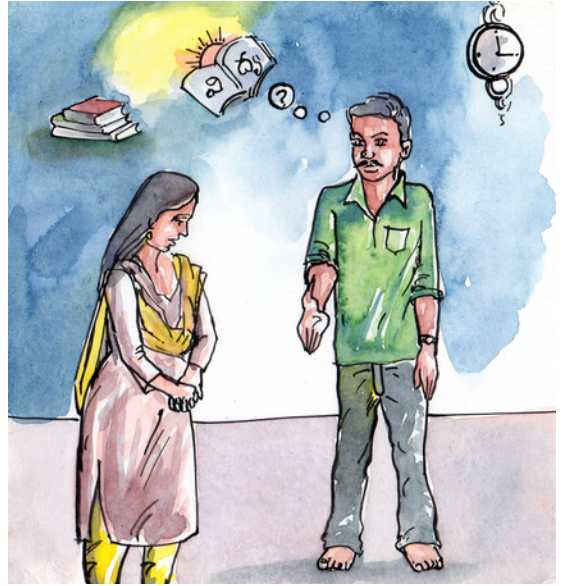
"ఓఁ దానిదేముంది- తప్పకుండా చేస్తాను. కానీ- నువ్వు అట్లా తెల్లగా, అందంగా అవ్వాలంటే మరి, నువ్వు నేర్చుకున్న చదువు అంతా మరిచిపోవాల్సి ఉంటుంది!" అన్నాడు దేవుడు.

ఇందులో ఏదో మెలిక ఉన్నది అనిపించింది మారికకు. అయినా "సరే" అన్నది.

"అయితే విను, మరి. ఒకనెల లోపుగా నువ్వు కొంచెం కొంచెంగా నీ చదువంతా మర్చిపోతావు; అట్లాగే కొంచెం కొంచెంగా తెల్లబడతావు. ఈలోగా ఏదైనా వద్దనిపిస్తే వెంటనే నన్ను పిలు- వచ్చి మార్చేస్తాను" అని మాయమయ్యాడు దేవుడు. మారిక ఉత్సాహంగా గాలి పీల్చుకున్నది.

అట్లా మరో నెల తిరిగే సరికి ఆమె చదువు పూర్తిగా మర్చిపోవటం, పూర్తిగా తెల్లగా మారిపోవటం జరిగిపోయాయి.

దాంతో మారికకి చాలా సంతోషం వేసింది.

కొన్ని రోజుల తర్వాత, మారికకి పెళ్లి జరిగింది. "తెల్లగా, అందంగా ఉంది; బాగా చదువుకుంది" అని గొప్ప ఇంటివాళ్ళే వచ్చి ఖర్చులు భరించి మరీ చేసుకున్నారు. అయితే త్వరలోనే వాళ్లకు అర్థమైపోయింది- ఈమెకు చదువు అస్సలు రాదని!

"మోసం చేశావు! నువ్వు అందంగా లేకపోయినా ఫరవాలేదు. ఎవరైనా నల్లగా ఉంటేనేమి, తెల్లగా ఉంటేనేమి? కానీ, నీకు చదువు రాదంటే మటుకు నాకు చాలా

కష్టం అనిపిస్తున్నది" అనటం మొదలెట్టాడు మారిక భర్త.

ఇట్లా కొద్ది రోజులు గడిచే సరికి మారికకు చాలా బాధ అయిపోయింది. 'ఇంక లాభం లేదు'అనుకొని దేవుడిని గట్టిగా తలచుకొని "స్వామీ! నాకు ఈ దొంగ అందము- చందము ఏమీ వద్దు. నా చదువు నాకు తిరిగి ఇవ్వు చాలు" అని వేడుకున్నది.

అప్పుడు దేవుడు నవ్వి, "అమ్మా! ఈ లోకంలో చదువు కంటే గొప్పది ఏదీ లేదు. ప్రతి మనిషీ చదువుకోవాలి. అప్పుడే జీవితం

బాగుంటుంది. నీ మంచితనాన్ని, చిత్త శుద్ధిని మెచ్చుకుంటూ, నీ చదువును నీకు తిరిగి ఇస్తున్నాను. నువ్వు చక్కగా ముందులాగే చదువుతావు; రాస్తావు. అంతేకాదు- ఇలా చదువు విలువను ఈ ఊరి ప్రజలందరికీ తెలియజేశావు కాబట్టి, ఈ ఊరికి 'మారిక పురం'అని, నీ పేరే పెడుతున్నాను" అని చెప్పి మాయమయ్యాడు. అట్లా మారిక కష్టాలు తీరాయి.

ఆ 'మారిక పురాణే', ఇప్పుడు అందరూ 'మార్కాపురం' అంటున్నారు!

పదరంగం-87 విజేత ఒక్కడే:

లోకం అనిల్,

పదవ తరగతి, ZPHS,

ముస్తాబాద్, కరీంనగర్ జిల్లా.

టీచర్: హోటల్ స్పెల్లింగ్ రాయమంటే 'HO EL' అని రాశావు?! T ఏమైందిరా?

వెంగళప్ప (సిగ్గు పడుతూ): టీ ఒక్కటి తాగేశాను సార్!

స్నేహితుల సాహసం

ఏదో మేం ఇంత మాత్రం పెద్దది చేసాం గానీ, ఇంత లావు కథని 'కట్టె-కొట్టె-తెచ్చే' అన్నట్టు అర్థటావులో చిన్నగా ముగించేసాడు నారాయణ రెడ్డి! పెంచిన కథ ఎలా ఉందో- చదివి మీరే చెప్పాలి !

రచన: నారాయణ రెడ్డి, తొమ్మిది బి, డా.రామలింగం లక్ష్మారెడ్డి పాఠశాల, పస్తాపూరు క్రాస్ రోడ్డు, జహీరాబాదు, మెదక్ జిల్లా, తెలంగాణ రాష్ట్రం. సాజన్యం : మన లైబ్రరీ, జహీరాబాదు.

అనగనగా ఒక ఊళ్లో రాము, శ్రీను, రాజేష్ అనే ముగ్గురు స్నేహితులు ఉండేవారు. ముగ్గురూ ఒకే స్కూల్లో చదివే వాళ్ళు; కలసి మెలసి ఉండేవాళ్ళు.

ఒకసారి క్వార్టర్ల పరీక్షలు పూర్తయిన తర్వాత,

దసరా సెలవులకు శ్రీను, రామూలు కూడా రాజేష్ వాళ్ల ఊరికి వెళ్లారు. పట్నపు పిల్లలైన శ్రీను, రాములకి పల్లెటూరి జీవితం బలే కొత్తగా అనిపించింది.

ఊళ్లో ఎవరికి వాళ్ళు ఈ పిల్లలకు ఏదో ఒక

గుడి గురించో, గోపురం గురించో చెప్పటం, ఆ స్థలపు గొప్పదనాన్ని కథలు కథలుగా వర్ణించటం, వీళ్ళు వీలైతే అక్కడికి పోయి ఆ స్థలాల్ని చూసి రావటం- ఇట్లా గడుస్తున్నది కాలం.

ఎవరో అడిగారు పిల్లల్ని- "మన ఊరి పాలిమేరల్లోనే 'మహిమగల కోట' ఒకటున్నది- మీరు చూసారా?" అని. పిల్లలు ముగ్గురూ ఒకరి ముఖాలోకరు చూసుకున్నారు. రాజేష్ కి కూడా తెలీదు దాన్ని గురించి!

"ఏంటా మహిమ?" అని అడిగాడు శ్రీను. అంతలో "పిల్లలు- వాళ్ళకెందుకు చెబుతావు, ఇవన్నీ?!" అని కసిరారు ఇంకొకరు. దాంతో ఆ అడిగినవాళ్లు ఇంక ఏమీ పలకలేదు.

కానీ పిల్లలకు ఉత్సుకత పెరిగి పోయింది."ఇంతకీ మీరు ఎన్నడూ చెప్పనే లేదు- మీ ఊరి పాలిమేరల్లోనే ఏదో మహిమగల కోట ఉన్నదట?!" ఆ రోజు సాయంత్రం తీరిగ్గా కూర్చోని టీ త్రాగుతున్న రాజేష్ వాళ్ల నాన్ననే అడిగారు, శ్రీను-

రాము.

రాజేష్ వాళ్ల నాన్న నవ్వాడు. "అక్కడికి పిల్లలైవరూ వెళ్ళనివ్వరు. అసలు దాన్ని గురించి కూడా మాట్లాడరు- మీకెలా తెల్సింది?" అన్నాడు.

పిల్లలు ఎంతకీ వదలక పోయే సరికి, ఆయనే చెప్పాడు- "కోటలోకి ఎవ్వరూ వెళ్లరు. అందులో దేయ్యాలన్నాయి అని నమ్ముతారు అందరూ. ఏనాడో, ఎవరో మంత్రాలవాళ్ళు ఆ కోట చుట్టూ ఓ తెల్లని గీత గీసారట- అది ఇంకా తెల్లగా అట్లానే ఉంది. ఆ గీతని ఎవరైనా తొక్కినా, దాటినా ఊళ్ళోవాళ్ళు అందరికీ కలవరం మొదలై- పోతుంది. అటుపైన పెద్ద పెద్ద పంచాయితీలే అవుతాయి"

"గీతని తొక్కినవాళ్ళు ఊళ్ళోకి అడుగు పెట్టకూడదట. వాళ్ళని ఒకరోజు పాటు పూర్తిగా వెలి వేస్తారు ఊళ్ళోవాళ్ళు. ఆ రోజంతా వాళ్ళు కోటలో గడపాల్ని ఉంటుంది" చెప్పాడాయన- "మీరు మాత్రం ఆ ప్రక్కలకు కూడా పోకండి- ఊరికే

లేనిపోని సమస్య! ఊళ్ళోవాళ్ళు
ఊరుకోరు!"

పిల్లలకు ఉత్సాహం పెరిగిపోయింది.
"లోపలికి పోవద్దుగానీ, ఊరికే అక్కడి
వరకూ వెళ్ళి, దూరం నుండి చూసి-
వచ్చేద్దాం!" అన్నాడు శ్రీను.

"ఏమోరా! అసలు అటు పోవద్దులే- ఏమైనా
అయిందంటే ఊళ్ళో వాళ్ళు బాగా గొడవ
చేస్తారు!" అన్నాడు రాజేష్.

"ఏమీ కాదులేరా! వెళ్ళి చూసాద్దాం"
తేల్చేసాడు రాము.

ముగ్గురు మిత్రులూ బయలుదేరి కోటని
వెతుక్కుంటూ వెళ్ళారు. కోట పరిసరాల్లో
"ఎవ్వరూ లేరు- అంతా నిర్మానుష్యంగా
ఉంది" అనుకున్నారు పిల్లలు- అంతలోనే ఓ
పదిమంది మనుషుల గుంపు వాళ్ళని చుట్టు
ముట్టింది.

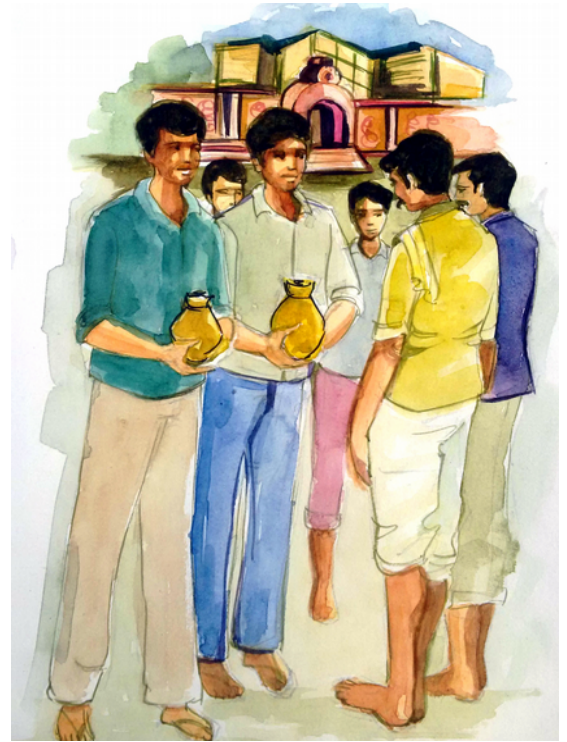
"ఎందుకొచ్చారీటు?" అడిగాడొకడు.

"మీకిక్కడేం పని?" అడిగాడు మరొకడు.

"వెళ్ళిపోండి- వెంటనే వెళ్ళిపోవాలి"

ఆజ్ఞాపించాడు మరొకడు. "ఇంతకీ ఎవరి
పిల్లలు మీరు?" అడిగాడు మరొకడు.
పిల్లలు వాళ్ళకి మర్యాదగా ఏదో చెప్పి వెనక్కి
తిరిగారు.

"ఇక్కడేదో మోసం ఉందిరా, వీళ్ళంతా బాగా
త్రాగి ఉన్నారు- గమనించారా?" అడిగాడు
రాజేష్.

"అవును- మీ ఊరివాళ్ళు బలే మొరటుగా
ఉన్నారు!" అన్నాడు రాము.

"అది కూడా ఆశ్చర్యం- వీళ్ళు ఎవరూ అసలు మా ఊరి మనుషులు కాదు! బయటి వాళ్ళు ఇక్కడేం చేస్తున్నట్లు? వీళ్ళలో ఒక్కరు కూడా నన్ను గుర్తు పట్టలేదు చూసారా?" తనలో తనే అనుకున్నట్లు అన్నాడు రాజేష్.

రాము చటుక్కున ఆగాడు-"వెనక్కి పోదాం. వాళ్ళకు కనబడకుండా కోటలోకి పోయి చూద్దాం. ఏమీకాదు- రండి" అన్నాడు. రాజేష్ కొంచెం సంకోచించాడు. అయితే శ్రీను చేయి పట్టుకొని లాగే సరికి తనూ బయలు దేరాడు.

పిల్లకు ముగ్గురూ వెనక్కి తిరిగి పోయేసరికి ఆ మనుషుల జాడ లేదు. "మనం నిజంగానే వెళ్ళిపోయామనుకొని పండగ చేసుకుంటుంటారు- ఐనా గోడలకు కళ్ళుండచ్చు.. మనం ఈ పాదల వెంబడే నక్కి నక్కి నడుద్దాం. అదిగో, అక్కడ- కోట గోడకు రంధ్రం ఉన్నది చూసారా, అందులోంచి లోనికి దూరాలి..ఒక్కొక్కరుగా పోదాం!" ఆజ్ఞాపించాడు రాము, ముందుకు

నడుస్తూ.

కోట బురుజు క్రిందుగా ఉన్న రంధ్రం పెద్దదే- ఇద్దరు మనుషులు ఒకేసారి పట్టేంత పెద్దగా ఉందది. పిల్లలు ముగ్గురూ దానిలోంచి లోనికి దూరారు. పురుగుల కిచకిచలు తప్ప కొద్ది సేపటి వరకూ అంతా నిశ్శబ్దంగా ఉండింది లోపల.

"ముందుకు పోదాం" అన్నాడు రాజేష్.

సరిగ్గా అదే సమయానికి దూరంగా ఎక్కడో "ధన్.. ధన్...ధన్" అని శబ్దం మొదలైంది. దానికితోడుగా చాలా మంది మనుషుల గొంతులు.

పిల్లలు ముగ్గురూ ఆ శబ్దం వచ్చిన వైపుకు బయలుదేరారు. అన్ని దిక్కులూ చూసుకుంటూ, గోడలు పట్టుకొని లోపలికి జరుగుతూ పోయారు.

అకస్మాత్తుగా వాళ్ళకు ఒక దెయ్యం కనిపించింది! తెల్లగా, గాలిలో తేలుతూ, సూటిగా వీళ్ల వైపుకే వచ్చిందది. పిల్లలు ముగ్గురికీ "కెవ్వు"మని అరిచేందుకు కూడా

గొంతు పెగల్లేదు. ముగ్గురూ గోడకు అతుక్కొని, ఊపిరి బిగబట్టి దానికేసే చూసుకుంటూ నిలబడ్డారు. అయితే అది వీళ్లను చూసినట్లే లేదు- నేరుగా ముందుకు పోయింది! అది వేసుకున్న బట్టలు వీళ్లను రాసుకుంటూ పోయాయి.

"బట్టలు ఉతుక్కున్నది- వాటి వాసన చూసారా, రిన్ సబ్బు వాసన!" గుసగుసలాడాడు రాజేష్.

"అసలీది మనిషి కాదు- బెల్మాన్- చూపిస్తాను- చూడండి" అని గబుక్కున ముందుకు దూకాడు శ్రీను. గబగబా పరుగెత్తి, తన ముందు దూసుకుపోతున్న దయ్యాన్ని తన చేతిలోఉన్న పిన్నీసుతో ఒక్క పోటు పొడిచాడు. "రపాలు!"మని పేలిపోయిందది!

"పరుగెత్తండి! ఇక్కడంతా ఏదో మోసం జరుగుతున్నది!" గట్టిగా అరిచాడు రాజేష్.

పిల్లలు ముగ్గురూ ఎవరికి వాళ్ళు వెనక్కి పరుగు పెట్టారు.

వాళ్ల వెనక, అన్ని వైపులనుండి అడుగుల చప్పుళ్ళు వాళ్లని వెంబడించాయి.

అయితే పిల్లలు వెనక్కి తిరిగి చూడలేదు. ఇల్లు చేరుకునేవరకూ పరుగును ఆపలేదు!

తర్వాతి రోజున ఊళ్ళోవాళ్ళు వచ్చి గొడవ చేస్తారని భయపడ్డారు పిల్లలు. అయితే ఆశ్చర్యంగా, ఎవ్వరూ రాలేదు.

"మనం అటు వెళ్ళామని వాళ్లకి

తెలీలేదేమోరా!" నవ్వాడు రాము.

"కాదు, వాళ్ళ బెలూన్ దయ్యం పగిలిపోయింది గదా, కొత్తది తయారు చేసుకునేందుకు పట్నం పోయి ఉంటారు!" నవ్వాడు శ్రీను.

"అట్లా ఏమీ కాదురా, మరీ తక్కువ అంచనా వేయకండి- వీళ్ళదేదో పెద్ద మోసమే. ఖచ్చితంగా మనల్ని గుర్తు పట్టి ఉంటారు ఈపాటికి. ఇవాల్లి రాత్రి మన ఇంటికి వస్తారు చూస్తూండండి!" అన్నాడు రాజేష్, ఆందోళనగా.

ఆరోజు రాత్రి రాజేష్ వాళ్ళ ఇంట్లో దొంగలు పడ్డారు. పెద్దవాళ్ళనందర్నీ లేపి స్తంభాలకు కట్టేసారు. పిల్లలకోసం వెతికారు గానీ, వాళ్ళు కనబడలేదు. ఇంట్లో ఏమేం సామాన్లున్నాయో అన్నీ చిందర వందర చేసేసారు.

"పోలీసులకు చెబుదాం' అనుకుంటున్నారేమో, అతి తెలివి ప్రదర్శించారంటే ఇక మీరు ఉండరు" అని బెదిరించారు.

ఆశ్చర్యం ఏమంటే, ఒక్క వస్తువును కూడా ఎత్తుకుపోలేదు!

ఖచ్చితంగా ఇంట్లో దొంగలు పడిన ఆ సమయంలోనే, పిల్లలు ముగ్గురూ కోటలో ఉన్నారు. ఒకరితో ఒకరు మాట్లాడకుండా, టార్చిలైట్లు వెలుగులో లోపల అంతా తిరిగి చూసారు.

లోపల మనుషులెవ్వరూ లేరు- దయ్యాలు కూడా లేవు. చిన్న చిన్న ఎలుకలు, సాలీళ్ళు, గబ్బిలాలు తప్ప మరే ప్రాణులూ కనిపించలేదు. అయితే పారలు, గునపాలు, ఏవేవో త్రవ్వకాలు జరిపినట్లు గుర్తుగా మట్టి దిబ్బలు- మాత్రం పుష్కలంగా కనిపించాయి. పిల్లలు ముగ్గురూ నిట్టూర్చి, నిశ్శబ్దంగా వెనక్కి మరలారు.

తెల్లవారగానే రాజేష్ వాళ్ళ నాన్నని వెంటబెట్టుకొని పట్నం వెళ్ళి, పోలీసు కమిషనర్ గారిని కలిసారు పిల్లలు. రాజేష్ వాళ్ళ నాన్న తమ ఇంట్లో పడిన దొంగల

గురించి చెబితే, పిల్లలు ముగ్గురూ బెలూన్ దయ్యం గురించి చెప్పారు-

"నిధుల కోసం ఈ దొంగలు మా ఊరి కోటలో తవ్వకాలు జరుగుపుతున్నారు సర్.." చెప్పేసాడు రాజేష్.

"అవునా?! నీకెట్లా తెలిసింది ఆ సంగతి?! కైం పుస్తకాలు ఎక్కువ చదువుతావేమో కదా?!" అడిగాడు పోలీసు కమిషనర్, నవ్వుతూ.

"కాదు సర్! మేం ముగ్గురం రెండు రోజులుగా అక్కడికి వెళ్ళి చూస్తున్నాం!" చెప్పారు పిల్లలు. రాజేష్ వాళ్ళ నాన్నతోబాటు కమిషనర్ గారు కూడా ఆశ్చర్యంతో నోరు తెరిచారు. పిల్లలు ఏం చేసారో అడిగి

తెలుసుకొని, ఒక నిశ్చయానికి వచ్చిన కమిషనర్ గారు, ఓ పెద్ద పోలీసు పటాలాన్నే పంపారు.

అసలైతే కోటలోని నిధులు అన్నీ ప్రభుత్వానికి చెందుతాయి. వాటిని అక్రమంగా త్రవ్వకుంటూ, పైగా అటువైపు ఎవ్వరూ రాకుండా ఉండేందుకు దయ్యాల్నీ, భూతాల్నీ సృష్టించారు దొంగలు!

ఆరోజు జరిగిన పోలీసు దాడిలో దొంగల ముఠాలోని సభ్యులందరూ పట్టుబడ్డారు! ఆరోజు వరకూ వాళ్ళు దొంగిలించిన నిధిని కూడా ప్రభుత్వం స్వాధీనం చేసుకున్నది!

పిల్లలకు ముగ్గురికీ సాహస బాలల అవార్డులు లభించాయి!

భర్త: కాంతం, కాఫీ ఏమిటి, ఇవాళ్ల ఇంత ఆలస్యమైంది?!

కాంతం: పొరుగింటి గేదె మన దొడ్లో మేసేందుకు ఈ వేళ ఆలస్యంగా వచ్చిందండీ!

రాము: క్లాసురూమంతా ఏమిటా అలా వెతుకుతున్నావ్?!

శ్యాము: హెడ్ మాస్టర్ మన క్లాసు మీద ఒక కన్నేసి ఉంచానన్నారురా! ఎక్కడ వేశారా అని!

జోకు!

మంచి కుటుంబం

అమ్మని 'విలన్' చేసేసింది వర్షిణి- మేం ఏదో మాకు తోచినట్లు సర్దేశాం! బాబోయ్ ! ఇది పిల్లల కథేనా?!
రచన: శ్రీ వర్షిణి, ఆరవ తరగతి, వికాస విద్యావనం, పోరంకి, విజయవాడ.

ఒక ఊరిలో తేజస్విని అనే అమ్మాయి ఉండేది. ఆ అమ్మాయి చాలా మంచిది. ప్రతి ఒక్క పనిలోనూ ముందుండేది.

తేజస్విని తల్లిదండ్రులు సీత-సుబ్బారావు. అయితే సీత ఎప్పుడూ తేజస్విని చేసే పనుల్లో తప్పులు వెతుకుతుండేది. "ఈ అమ్మకి నేనంటే ఇష్టం లేదు- అందుకనే నన్ను ఎప్పుడూ తప్పుపడుతుంది" అని ఏడ్చుకునేది తేజస్విని.

నిజానికి తేజస్వినికి చదువు అంటే చాలా ఇష్టం. ప్రతి పరీక్షలోనూ తనకు వందకి వంద మార్కులు వచ్చేవి.

ఒక రోజు వాళ్ల సైన్సు టీచర్ చెప్పింది: "రేపు పరీక్ష ఉంది; అందరూ బాగా చదువుకొని రండి. చక్కగా రాసేందుకు ప్రయత్నించండి" అని.

తర్వాతి రోజున అందరిలాగానే తేజస్విని

కూడా బాగా చదువుకొని వచ్చింది. అయితే ఆ రోజు పరీక్షలో ఎందుకనో తనకు నూటికి తొంభై మార్కులే వచ్చాయి!

తేజస్వినికి ప్రపంచం మునిగిపోయినంత బాధ వేసింది. "పది మార్కులు తగ్గిపోయాయి! అయ్యో!" అని బాధపడుతూ ఉంది, రోజంతా. తోటి పిల్లలు తమకు ఎనభై మార్కులొచ్చినా పట్టించుకోకుండా ఆటల్లో మునిగారు; కానీ ఈ

పాపకు మటుకు శాంతి లేదు!

దానికి తోడు ఆ పాప ఇంటికి రాగానే సీత "వందకు తొంభయ్యా?! ఏం చేస్తున్నావు నువ్వు అసలు?! ఊరికే అన్నం తినేది, ఇంటికి వచ్చేది! నీ చదువుతో మాకు వృథా ఖర్చు!" అని చెడామడా తిట్టేసింది. దాంతో తేజస్విని ఏడ్చుకుంటూ ఓ గదిలోకి పోయి కూర్చున్నది.

కొంత సేపటికి సుబ్బారావు గారు వచ్చారు. ఆయనకి తేజస్విని అంటే చాలా ఇష్టం. తేజస్వినికి కూడా, వాళ్ల నాన్న అంటే చాలా ఇష్టం. ఆయన ఇంట్లోకి రాగానే "తేజస్వినీ.. తేజస్వినీ!" అని పిలిచాడు. ఎన్ని సార్లు పిలిచినా తేజస్విని ఉలుకు లేదు-పలుకు లేదు! తీరా వచ్చి చూసేసరికి గదిలో కుళ్ళి కుళ్ళి ఏడుస్తున్నది!

నాన్నగారు ఆ పాప దగ్గరికి వెళ్లి- "హేయ్! ఏమైంది?! ఎందుకిట్లా ఏడుస్తూ కూర్చున్నావ్?" అని అడిగారు. తనకు నూటికి తొంభై మార్కులే వచ్చిన సంగతి చెప్పింది తేజస్విని.

సుబ్బారావు నవ్వేస్తూ "దానిదేమున్నది పాపా! చిన్నప్పుడు నాకు పాఠాలు అసలు ఏమీ అర్థం అయ్యేవి కావు- నూటికి ఎనభై కూడా ఎప్పుడూ రాలేదు తెలుసా?! అయినా నష్టం ఏం జరిగింది? ఇప్పుడు బానే ఉన్నాం! మార్కులు ఎన్ని వచ్చినా పరవాలేదు. అసలయితే అవి మీ టీచరు తను ఎంత బాగా పాఠం చెప్పిందో తెలుసుకోవటం కోసం తనకు తాను వేసుకున్న మార్కులు!" అని ఊరడించారు.

"మరి అమ్మ అట్లా ఎందుకు తిట్టింది?" గట్టిగా అరిచింది సీత. "కూల్! కూల్! నేను అడుగుతానులే, సమయం చూసుకొని. సరేనా?! అప్పటివరకూ ఓపికగా ఉండు. ఏడవద్దు" అని చెప్పారు నాన్న.

తర్వాతి రోజున సీత ఇల్లు ఊడుస్తుండగా దగ్గరికి వెళ్ళి నిలబడ్డాడు సుబ్బారావు. కొంత సేపటికి ఊడవడం అయిపోయింది. వెంటనే సుబ్బారావు ఒక వ్రక్కగా జమ అయి ఉన్న వెంట్రుకల పోచలు కొన్నింటిని చూస్తూ సీతని పిలిచాడు. సీత వచ్చి "ఏంటండీ?!"

అంది. "ఇక్కడ చూసావా, ఎంత జాట్లు పడిందో?! వెంటనే ఈ చెత్తను ఎత్తి పడేసి, మళ్ళీ ఒకసారి ఇల్లు మొత్తం ఊడ్చుకునిరా!" అన్నాడు.

అమ్మకి కోపం వచ్చేసింది. "ఇల్లు మొత్తం చక్కగా ఊడిస్తే అది కనబడలేదేం, ఒక్కచోట మిగిలిన వెంట్రుకలు కనబడి వేధించాయి?! ఆ వెంట్రుకలేవో మీరే ఎత్తేస్తే పోలేదా, ఇంత మాత్రానికి నన్ను పిలిచి ఎత్తి చూపించాలా?!" అన్నది నొచ్చుకుంటూ.

ఆ మాటకి సుబ్బారావు నవ్వి, "తేజస్వినికి పది మార్కులు తగ్గితే అంతలా తిట్టావు- దానికి వచ్చిన తొంభై మార్కుల్నీ పట్టించుకోలేదుగా, మరి?!" అన్నాడు.

అమ్మ కొంచెం సేపు ఏమీ మాట్లాడలేదు. తర్వాత కొంచెం రోషంగా "దానికీ, దీనికీ ఏం సంబంధం?" అంది.

"అట్లా కోపగించుకోకు సీతా, చూడు, నువ్వు తిట్టిన తిట్లకి తేజస్విని చాలా బాధపడుతున్నది. ఎదిగే పిల్ల- సెన్సిటివ్ గా

ఉంటుంది; మనం గమనించాలి.

తను బాధ్యత తెలిసిన పిల్ల. తన శక్తి కొద్దీ ఉత్సాహంగా చదువుతున్నది; బడికి పోతున్నది; పరీక్షలు రాస్తున్నది! ఇక మార్కులు ఏవో రాకుండా ఎందుకుంటాయి? ఏవో వస్తుంటాయిలే,

మంచివే! మనం మటుకు తనకు రాని మార్కుల గురించి తన వెంట పడకూడదు- వచ్చిన వాటిని చూసి సంతోషిస్తూండాలి అంటే. అట్లా ఐతే మనమూ సంతోషంగా ఉంటాం, తనూ సంతోషంగా ఎదుగుతుంది...ఆలోచించు!" అన్నాడు సుబ్బారావు.

సీత ఏమీ మాట్లాడ లేకపోయింది.

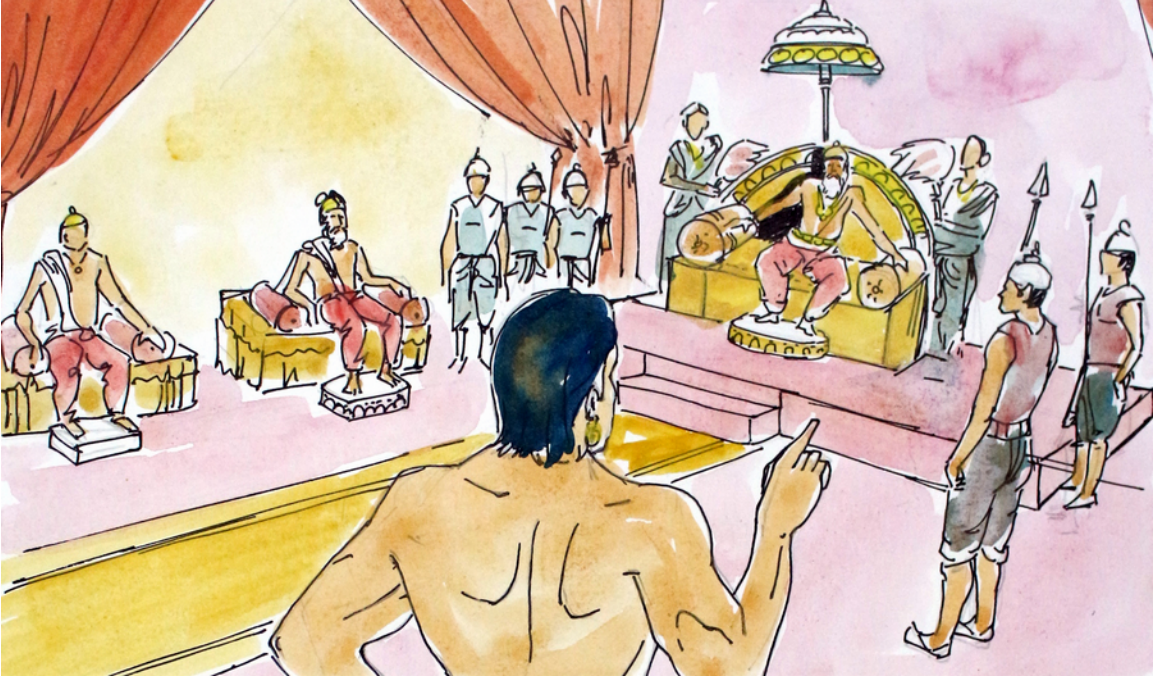
కొంత సేపటికి తేజస్విని బడి నుంచి ఇంటికి వచ్చాక, తనకి తినేందుకు ఏదో పెడుతూ సీత "నేను నిన్ను మార్కుల కోసం తిట్టానని కోప్పడకు- 'అమ్మలు అట్లా తిడుతూనే ఉంటారు' అనుకొని నన్ను క్షమించేసియ్యి" అంది నవ్వు మొహంతో.

తేజస్విని ముఖం విచ్చుకుంది. "సరేలే, మళ్ళీ ఇంకో సారి క్షమించేస్తాను. ఇవాళ లెక్కల్లో వందకు వంద వచ్చాయిలే!" అంది నవ్వుతూ. వింటున్న నాన్న కూడా నవ్వాడు.

"మనం నీళ్ళు ఎందుకు తాగుతున్నాం చింటూ?" అడిగింది సైన్సు టీచర్.

"తినలేం కాబట్టి!" రవీమని బదులిచ్చాడు చింటూ.

జోకు

మహామల్లు

తెనాలి రామలింగడి 'తిలక్స్వామిపాపబంధనం' కథలాంటిదే మరో కథ ఇది !

సేకరణ: డి. సరస్వతి, ఏడవ తరగతి, శ్రీ నారాయణ హైస్కూల్, జహీరాబాద్, తెలంగాణ.

శంభావతి నగరాన్ని శంభులుడనే రాజు పరిపాలించేవాడు. ఆయన ఆస్థానంలో గొప్ప మల్ల యోధుల పరివారం ఒకటి ఉండేది. ఎటువంటి మల్ల యోధులనైనా మట్టి కరిపించగల వస్త్రాదులు శంభావతిలో ఉంటారని చెప్పుకునేవారు.

ఒకసారి మహామల్లుడనే వస్త్రాదు ఒకడు శంభులవారి ఆస్థానానికి వచ్చాడు. దేశ విదేశాలలోని మల్లులను ఎంతో మందిని ఓడించి, ఘనమైన బిరుదులు, పతకాలు పొందిన మల్లుడతడు.

'నన్ను ప్రపంచంలో ఎవ్వరూ జయించలేరు' అని కంకణం కట్టుకున్న మొనగాడు.

మహామల్లు నేరుగా శంభుల మహారాజుతో "రాజా! మీ ఆస్థానంలో నన్ను గెలిచే వాళ్లెవరైనా ఉన్నారా? ఉంటే నాతో తలపడమనండి. లేకపోతే తమ సంస్థానంవారు నాతో ఓడినట్లు ఒప్పుకొని, నాకు విజయపత్రం దయచేయించండి" అని సవాలు చేశాడు.

రాజుగారు ఆస్థానమల్లులకేసి చూసారు. వాళ్లంతా తలలు దించుకున్నారు.

మహామల్లుని గురించి వాళ్లందరికీ తెలుసు. అతనితో తలపడటం అంటే ప్రాణాలమీద ఆశ వదిలేయ్యటమే.

వాళ్ల మొహాలు చూసిన రాజుకు ఏం చెప్పాలో తోచింది కాదు. చూస్తూ చూస్తూ ఓటమిని అంగీకరించలేడు... అటు ఆస్థాన మర్యాదను నిలపాల్సిన అవసరం కూడా ఉన్నదాయె!

అయితే వెంటనే మంత్రి లేచి నిలబడ్డాడు. "ప్రభూ! మన ప్రధాన మల్లు- చండ ప్రచండ దుర్దండ గుండుమల్లు- వారికి దీటు రాగల మల్లులు ఈ ప్రపంచంలో ఇంకా పుట్టలేదు.

సమస్య ఏమంటే, వారు ప్రస్తుతం జైత్రయాత్రలో ఉన్నారు. ఒక నెల రోజుల్లో తిరిగి వస్తారు. వస్తూనే ఈ మహామల్లు గారికి బదులు చెబుతారు- తమరి సెలవైతే అంతవరకూ వీరికి మన ఆస్థానంలోనే విడిది ఏర్పాటు చేస్తాం" అన్నాడు.

"మీ సలహాని అమలు చేయండి- గుండుమల్లులవారు రాగానే మాకు

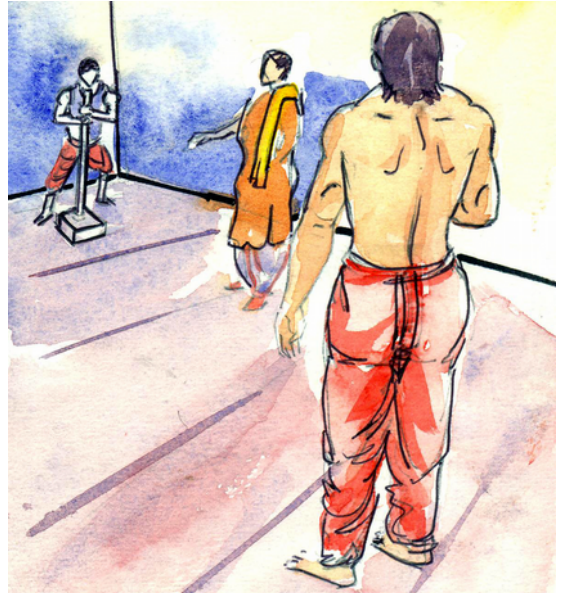
తెలియపరచండి" అన్నారు రాజుగారు.

వెంటనే సకల మర్యాదలతోటీ మహామల్లుకు ఒక బస ఏర్పరచారు. మహామల్లు బసలో కూర్చున్నాడే కానీ, మంత్రి మాటలు విన్నప్పటి నుండి అతని మనస్సు కొంచెం అదృకలాగా మారిపోయింది-

ఆత్మంతో పరిచారకులను చేరబలిచి, గుండుమల్లు గురించిన భోగట్టా అడిగాడు. మంత్రిగారు ముందుగానే చెప్పినట్లు, పరిచారకులు గుండుమల్లు పేరు వింటూనే

ఒకసారి వణికిపోయి, గాలికి నమస్కరించుకుంటూ, "వారు మా మల్లులందరికీ గురువు.

అనుక్షణం యోగసాధనలో ఉంటారు.

తమరి సంగతి మాకు తెలీదు గాని, నిజానికి గుండుమల్లులవారికి పాటీయే లేదు. ఎప్పుడో ఒకసారి, తగిన పని పడి, 'రాకపోతే ఆస్థానం పేరు పోతుంది' అనిపిస్తే తప్ప, సామాన్యంగా ఆయన బయటికే రారు" అని చెప్పటం మొదలుపెట్టారు.

మరునాడు మహామల్లు బసకు సమీపంలోనే

ఒక ప్రత్యేక భవన నిర్మాణం ప్రారంభమైంది. దానికి ఒక బ్రహ్మాండమైన సింహద్వారం అమర్చారు. ఇది చూచి ఆశ్చర్యపడి, మహామల్లు- "ఇంత పెద్ద ద్వారం ఎందుకు?" అని అడిగాడు.

అక్కడి సేవకులు చెప్పారు: "గుండుమల్లు గారు దయచేస్తున్నారు కదా, వారు సామాన్యలా?! మామూలు గుమ్మం ఏం సరిపోతుంది, వారికి? అందుకనే సింహద్వారం" అని బదులు చెప్పారు.

అంతలో భవనాన్ని కట్టే మేస్త్రీ అరిచాడు: "అరేయ్, బాగా గట్టిగా దిమ్మిసె కొట్టండి! మన గుండుమల్లుల వారు అడుగులు వేయాలి! నేల ఎక్కడ దిగబడిపోయి గోతులు పడ్డా, వారికి తిక్క రేగుతుంది-

మనకి మంచి పేరు తీసుకురండి!" అని హెచ్చరిస్తూ.

మరో వారం రోజులలో గుండుమల్లు వస్తాడనగా భవనం పని మరింత వేగం పుంజుకున్నది.

మహామల్లు చూస్తుండగానే గంగాళాల-తోనూ, బండ్లతోనూ వెన్న, బాదం పప్పులూ, వస్తాదులు తినే రకరకాల పదార్థాలూ వచ్చి దిగటం మొదలెట్టాయి.

ఈ అట్టహాసమంతా పరిశీలనగా గమనిస్తూనే ఉన్నాడు మహామల్లు.

సమరం దగ్గర పడుతున్నకొద్దీ అతని గుండె

జారిపోసాగింది 'ఈ గుండుమల్లు ఎవరో, ఎంత గొప్పవాడో' అని.

అనుకున్నరోజున ఇరవై ఎనిమిది గుర్రాలు లాగే ఒక చిత్రమైన వాహనం వచ్చి భవనం వాకిట నిలిచింది. పరివారం అంతా "చండ ప్రచండ దుర్దండ గుండుమల్లు గారికీ- జై!" అంటూ ఘోష పెట్టారు. ఆ మల్లుకు స్వాగతమిచ్చేందుకై మహారాజుల వారు

స్వయంగా వాహనం వద్దకు వచ్చారు.

ఆయనకు మహామల్లును పరిచయం చేద్దామని మంత్రి ఆయన బసకు వెళ్లి చూసాడు.

ఏమున్నదీ అక్కడ? బస ఖాళీ! ఘనత వహించిన మహామల్లు ఎప్పుడు, ఎలా మాయమయ్యాడో ఎవ్వరికీ తెలీదు! మంత్రి పథకం ఫలించింది!

ముందుచూపు వెంగళప్ప!

చాలా రోజుల తర్వాత కలిసిన ప్రాణ మిత్రుడు టింగళప్పను చూసి వెంగళప్ప మూతి ముడుచుకున్నాడు.

వెంగళప్ప: నా పెళ్ళికి తప్పకుండా రమ్మని ఉత్తరం రాసాను కదా, నువ్వెందుకు రాలేదు?!

టింగళప్ప: అయ్యో! నాకు ఆ ఉత్తరం అందనే లేదు కదరా!

వెంగళప్ప: 'ఉత్తరం అందినా, అందకున్నా కూడా రావాల్సిందే' అని అంత పెద్ద అక్షరాలలో రాశాను కదరా, అయినా రాలేదు నువ్వు?!

జోకు!

అలవాటు!

వెంగళప్ప ఒక అరటితొక్క మీద కాలువేసి జారి పడ్డాడు. నడుం విరిగినంత పనైంది.

లేచి రెండడుగులు వేశాడో, లేదో- మళ్ళీ ఓ అరటితొక్క మీద కాలు వేసి జారి పడ్డాడు. మళ్ళీ నడుం జారింది.

ఈసారి లేచి కొంచెం ముందుకు చూశాడు- మూడో అరటి తొక్క కనిపించింది. అడుగు ముందుకు వేయకనే కూలబడ్డాడు- "నేను మళ్ళీ ఓసారి క్రింద పడలేను బాబూ" అంటూ.

మూడు కథలు

బొమ్మకు కథ

అనగనగా ఒక ఊళ్లో ఒక రామచిలుక ఉండేది. ఆ రామ చిలుక ఎప్పుడూ సంతోషంగా ఉండేది. ఒకరోజున అది ఎగురుకుంటూ ఓ ఇంటి ముందు వాలింది.

అక్కడ రాము అనే ఒక చిన్న పిల్లవాడు అరటి పండు తింటూ ఉన్నాడు. తన ముందు వాలిన చిలుకను చూసి వాడికి చాలా సంతోషం వేసింది. అయితే అంతలోనే వాడి చెయ్యి జారింది- వాడు తింటున్న అరటి పండు కాస్తా కింద పడిపోయింది.

ఆ సంగతి రామ చిలుకకేం తెలుసు పాపం? 'తన కోసమే వాడు అరటిపండు ఇచ్చాడు' అనుకొని, చటుక్కున ముందుకు నడిచి ఆ అరటి పండును కొంచెం కొరుక్కున్నది.

రాము చిన్న పిల్లాడు కదా, చిలుక అంత దగ్గరికి వచ్చేసరికి వాడికి భయమూ వేసింది, కోపం కూడా వచ్చింది. ఆ రామ చిలుక ముక్కు దగ్గరి నుండి అరటి పండు లాక్కొని, దూరంగా

పరుగెత్తుతూనే, వంగి, ఒక రాయి తీసుకొని రామచిలుక మీదికి విసిరాడు వాడు! తరువాత ఇక వెనక్కి చూడకుండా ఇంటికి పరుగుపెట్టాడు.

వాడు విసిరిన రాయి, పాపం, రామచిలుక రెక్కకు తగిలింది. అది ఇంక ఎగరలేకపోయింది.

మెల్లగా, దూకుకుంటూ దూకుకుంటూ ఎలాగోలా అది తన ఇంటికి చేరుకున్నది. వాళ్ల అమ్మ దాన్ని చూడగానే కంగారు పడింది గానీ, వెంటనే తనకు తెలిసిన వైద్యం చేసి పిల్ల చిలుకను కదలకుండా పడుకోబెట్టింది. రెండు రోజులకు, గాయం మేలైన తర్వాత, మళ్ళీ రామ చిలుక సంతోషంగా ఎగరడం మొదలు పెట్టింది.

తర్వాత కొద్ది రోజులకు మళ్ళీ రాము కనిపించాడు దానికి. ఈసారి వాడు స్నేహితులతో గొడవపడుతున్నాడు. రామ చిలుక రామును చూసింది కానీ, వాడు దాన్ని చూసే పరిస్థితిలో కూడా లేడు: ఎందుకంటే మరి, స్నేహితులందరూ రాముని అవమానిస్తున్నారు: ఒకడు వాడిని నెడుతున్నాడు; మరొకడు కాలు పట్టుకొని లాగుతున్నాడు; మరొకడు ఎగతాళిగా నవ్వుతున్నాడు. రాము ఏడుస్తున్నాడు. రామ చిలుక చటుక్కున వాళ్ళ మధ్యకి దూకి, నెట్టేవాడిని గోళ్లతో గీరింది; కాలు పట్టుకున్న వాడిని పొడిచింది; గట్టిగా అరిచింది. దాంతో వాళ్ళు రాముని వదిలేసి పరుగు లంకించుకున్నారు.

"నన్ను కాపాడినందుకు థాంక్స్" అన్నాడు రాము. అప్పటి నుండి రామ చిలుక, రాము మంచి స్నేహితులైపోయారు.

రచన: పి.పావని, ఐదవ తరగతి, వికాస విద్యావనం, పోరంకి, విజయవాడ.

స్వేచ్ఛ

అనగనగా ఒక ఊళ్లో ఒక ఇల్లు ఉండేది. ఆ ఇంట్లో ఒక పంజరం ఉండేది. పంజరంలో ఒక చిలుక ఉండేది.

ఆ చిలుకని ఒక అబ్బాయి పెంచుకునేవాడు. పంజరంలో పెట్టి, దానికి ముద్దుగా అన్నీ తెచ్చి పెట్టేవాడు. చిలుకకి మాత్రం ఎగరటం ఇష్టం. పంజరంలో ఉంటే ఎగిరేందుకు వీలు కాదు.

అందుకని దానికి పంజరంలో ఉండబుద్ధి కాలేదు.

ఎలాగైనా పంజరంలోంచి వెళ్లిపోవాలని అనిపించింది దానికి ఒకరోజున. ఆ సమయానికి దాన్ని పెంచుకునే అబ్బాయి ఇంట్లో లేడు. చిలుక చాలాసేపు ప్రయత్నించాక, పంజరం తలుపు తెరుచుకున్నది.

చిలుక బయట పడింది. సంతోషంగా గంతులు వేసింది. ఆకాశంలో రివ్వు రివ్వున ఎగిరింది.

కొంత సేపటికి ఒక చోటికి చేరింది. అక్కడ ఇంకో పిల్లాడు ఉన్నాడు. "నా దగ్గర పంజరం ఏమీ

లేదు- నేను నిన్ను పట్టుకోను. దగ్గరికి రా" అని పిలిచాడు. దానికి ఆకలేస్తున్నదని తెలిసి అరటి పండు తినిపించాడు.

పండు తినేసి చిలుక మళ్ళీ పైకి ఎగిరిపోయింది.

రచన: వసంత కృష్ణ, 5th, నవనీత్ 6th వికాస విద్యావనం, పోరంకి, విజయవాడ.

మంచి పిల్లలు

ఒక ఊళ్లో ప్రియ, సోహిత్ అనే అక్కతమ్ముళ్లు ఉండేవాళ్లు. వాళ్ళిద్దరూ ఒకరోజు వరండాలో ఆడుకుంటున్నారు.

అప్పుడు ఒక రామ చిలుక అటుగా వచ్చి, వాళ్ళ ఇంటి గోడ మీద వాలింది.

దాన్ని చూసి ప్రియ అంది- 'ఒరే! సోహిత్ మనం ఆ రామ చిలుకని పెంచుకుందాం" అని.

సోహిత్ కొంచెం ఆలోచించి "వద్దులే అక్కా! ఆ రామచిలుకని పెంచుకుంటే మనం దాన్ని బంధించినట్టు అవుతుంది" అన్నాడు.

ప్రియ దానికేసే మురిపెంగా చూస్తూ ఆలోచించింది- "నిజమే... సరేలే మనం దాన్ని పెంచుకోవద్దు. ఊరికే దానికి ఏమన్నా తినిపిద్దాం" అన్నది.

ఇద్దరూ వంటింట్లోకి వెళ్లి తినే పదార్థాలకోసం వెతికారు. వాళ్లకొక ఒక అరటి పండు కనిపించింది. 'సరే' అని దాన్ని తీసుకువెళ్లి తినిపించారు.

రామ చిలుక పండుని చూడగానే 'క్రాక్ క్రాక్- రా-రా' అని అరిచింది. పండుని తినేసి తృప్తిగా ఎగిరిపోయింది. ఇప్పటికీ అది అప్పుడప్పుడూ వస్తూ ఉంటుంది.

వచ్చినప్పుడల్లా దానికి ఏదో ఒకటి తినిపిస్తుంటారు సోహిత్, ప్రియ.

రచన: కె. స్నేహిత, ఆరవ తరగతి, వికాస విద్యావనం

జోకు!

కనిపించని కళ్ల జోడు కోసం ఇల్లంతా గాలిస్తున్న తండ్రితో

కొడుకు: ఏమిటి నాన్నా వెతుకుతున్నావు?

తండ్రి: (కోపంగా) నా తలకాయ!

కొడుకు(నవ్వుతూ): అంత పెద్ద నీ తలకాయే నీకు కనబడటం లేదు. ఇక నువ్వు వెతికే ఆ చిన్న వస్తువు ఎలా కనిపిస్తుంది నాన్నా!?

నాటు కోతి-స్మార్ట్ ఫోను

మీరు కూడా చిన్నలాగా ఏడ్చి కొనిపించుకున్నారా, సెల్ ఫోను?!

కెప్టెన్, ఎనిమిదవ తరగతి, కెసీపి సిద్ధార్థ స్కూల్, కానూరు విజయవాడ.

అనగనగా ఒక కోతి. దానికి ఓ తాత.

తాత-మనుమలు ఇద్దరికీ ఒకరంటే ఒకరికి ఎంతో ప్రేమ. కానీ తాత-మనుమడు ఇద్దరూ పాపం, వేరు వేరు ఊళ్లలో ఉండవలసి-వచ్చింది! అయినప్పటికీ వీలు దొరికి-నప్పుడల్లా ఒకరి యోగక్షేమాలు మరొకరు తెలుసుకుంటూ గడిపేవాళ్ళు వాళ్ళు.

ఒకరోజున, మరి ఎవరి దగ్గరినుండి ఎత్తుకొచ్చిందో గానీ, తాత చేతికి ఒక

సెల్ ఫోను వచ్చింది. అంతే కాదు- ఆ కబురు సాయంత్రం కల్లా మనుమడికి కూడా అందింది! వాళ్ల ఊరికి వెళ్ళొచ్చిన వేరే కోతి మిత్రుడు ఒకడు, సహజంగానే, అన్ని సంగతులతో పాటూ ఆ కబురునూ వాడికి చేరవేసాడు.

అంతే- ఇక ఆరోజునుండి మనుమడి కోతికి కోరిక మొదలైంది: 'నాకు కూడా ఒక సెల్ ఫోన్ ఉంటే ఎంత బాగుంటుంది?!

తాతతో చక్కగా రోజూ మాట్లాడుకోవచ్చు!' అని.

ఈ మనుమడు కోతి ఉండే ఊళ్ళోనే 'చిన్న' అనే ఆకతాయి పిల్లాడు ఒకడు ఉండేవాడు. వాడు రోజూ స్నేహితులతో కలిసి ఊరంతా తిరగడం, చెరువులో ఈత కొట్టడం, స్కూలు గ్రౌండ్లలో ఆటలు ఆడటం చేస్తుండేవాడు.

ఇంట్లో పేచీ పెట్టి, రెండ్రోజులు అన్నం తినకుండా అల్లరిచేసి మరీ, వాళ్ల నాన్నతో సెల్ ఫోను కొనిపించుకున్నాడు వాడు! ఆ

తర్వాత ఒకసారి తన స్నేహితులతో కలిసి వాడు చెరువులో ఈతకు వెళ్లటం, సెల్ ఫోనుతో సహా బట్టలన్నీ కూడా గట్టున పెట్టి చెరువులోకి దిగటం జరిగింది.

అవకాశం వచ్చిందని తెల్సింది మనుమడు కోతికి. మెల్లగా చెట్టు దిగి వచ్చిందది; గుట్టు చప్పుడు కాకుండా చిన్న బట్టల్లోంచి సెల్ ఫోన్ కాజేసింది; మళ్ళీ చెట్టుపైకి పరిగెత్తింది! చిన్న చాలా సేపు ఈతకొట్టి, వెనక్కి తిరిగి వచ్చాక చూసుకుంటే స్మార్ట్ ఫోను లేదు! కొద్ది సేపు అక్కడా ఇక్కడా వెతికాక, ఏవేవో గొణుక్కుంటూ అయోమయంగా ఇంటికి పోయాడు చిన్ను.

సెల్ ఫోన్ దొరికిన ఆనందంతో మనుమడు కోతి వెంటనే వాళ్ళ తాతకు ఫోన్ చేసింది. తాత కోతి చాలా కష్టాల్లో ఉన్నది: 'మూడేళ్లుగా వానలు లేవు. చెట్లు ఎండిపోయాయి. పూట గడవడం కూడా కష్టంగా ఉంది. దానికి తోడు, నేను ఉండే ఊళ్లో జనం చెట్లు నరికేసి ప్లాట్లు వేస్తున్నారు!" ముసలి కోతి మనుమడికి ఈ

సంగతులు చెప్పి కళ్ళ నీళ్ళు పెట్టుకున్నది.

దాంతో చలించిపోయిన మనుమడు తాతతో "ఏడవకు తాతా! ఈ ఊరికి వచ్చేసెయ్యి. ఇక్కడ వానలు బాగానే పడ్డాయి. మనుగడ చక్కగా ఉంది. మనం ఇద్దరం సంతోషంగా కలిసి ఉండచ్చు ఇక్కడ" అన్నాడు.

సరేనన్నది తాత కోతి. మరుసటి రోజు ఉదయాన్నే తట్టా-బుట్టా సర్దుకుని బయలుదేరింది- కానీ ఎక్కడికి పోవాలి? మనుమడు ఉండే ఊరు ఏది? ఎంత దూరం?! అంతలో దానికి గుర్తు వచ్చింది- మనుమడికి ఫోన్ చేసి అడగొచ్చు!

మనుమడు నవ్వాడు- "పిచ్చి తాతా, స్మార్ట్ ఫోన్ చేతిలో పట్టుకొని వేరేవాళ్లను దారి అడిగేదేమి? గూగుల్ మేప్ ఆన్ చేసుకొని రావచ్చుగా?!" అని హింట్ ఇచ్చాడు.

మేప్ దారి చూపించగా, తాత కోతి సులభంగానే మనుమడు నివసిస్తున్న చింత చెట్టు దగ్గరకు చేరుకున్నది.

తాత మనుమడు ఆప్యాయంగా

పలకరించుకున్నారు.

"ఇద్దరూ ఒకే చోట ఉంటున్నప్పుడు రెండు ఫోన్లు ఎందుకురా?" అన్నాడు తాత. "సరే ఏదో ఒకటి చేద్దాం" అన్నాడు మనుమడు.

తర్వాతి రోజున చిన్న మళ్ళీ ఈతకు వచ్చినప్పుడు, మనుమడు కోతి పోయి, తను కాజేసిన సెల్ ఫోనును మళ్ళీ చిన్న బట్టలో పెట్టేసింది.

ఫోన్ దొరికిందన్న సంతోషంతో పొంగిపోతూ చిన్న ఇంటిదారి పట్టాడు.

కథ కంచికి-మనం చిన్నా వాళ్ళ ఇంటికి!

ఇంకో నిధి కథ

రచన: సాయిదీప్ డి, రిషీవ్యాలీ స్కూల్, మదనపల్లి, చిత్తూరు జిల్లా.

ఒక ఊళ్లో రాము-కళ అనే భార్యాభర్తలు ఉండేవాళ్ళు. వాళ్ళకి ఇద్దరు పిల్లలు- సంధ్య, పవన్.

సంధ్య-పవన్ ఒకరోజు బడికి వెళ్తుంటే, రోడ్డు ప్రక్కనే వాళ్ళకొక సీసా మెరుస్తూ కనబడింది. పవన్ రోడ్డు దిగి పోయి, ఆ సీసాను పట్టుకొని, దాని మూత తీసేందుకు ప్రయత్నించాడు. అది తెరుచుకోలేదు.

కొంతసేపటికి వాడికి విసుగు వచ్చి, దాన్ని విసిరి కొట్టి పోదామనుకున్నాడు. కానీ ఎందుకనో దాన్ని వదిలేయ్య బుద్ధి కాలేదు. అట్లా దానితో చాలా సేపు తంటాలు పడ్డాక, చివరికి దాని మూత తెరుచుకున్నది: అందులో ఒక కాగితం మడత పెట్టి ఉంది.

సంధ్య-పవన్ ఇద్దరూ మెల్లగా ఆ కాగితాన్ని బయటికి తీసి చూసారు. దానిపైన ఏదో

మ్యాప్ లాగా ఉంది. ఏవేవో పేర్లు ఉన్నాయి. అన్నిటికంటే పైన 'నిధికి దారి' అని రాసి ఉన్నది!

"వావ్! నిధి!" అరిచింది సంధ్య. "నిధి అంటే ఏంటో తెలుసా? బంగారు నాణేలు! ఎక్కడా లేనన్ని- చాలా డబ్బులుంటే!"

"మరి మనం వెళ్దాం పద. ఈ రోజే పోదాం" అన్నాడు పవన్.

"కానీ నిధుల్లో ఉండే డబ్బులన్నీ గవర్నమెంటుకు ఇచ్చేయ్యాలి. మనం తీసుకునేందుకు వీలు లేదు" చెప్పింది సంధ్య.

"అట్లాగే చేద్దాం. నిధి ఎక్కడుందో వెతికి ప్రభుత్వానికి ఇచ్చేద్దాం- పద" అన్నాడు పవన్.

"ఇవాళ్ల కాదు. ఈ రోజు బడి ఉంది కదా! త్వరలో సంక్రాంతి సెలవలు వస్తున్నాయి..ఆదివారంనుండి పది రోజులపాటు బడి ఉండదు. అప్పుడు వెళ్దాం!" అంది సంధ్య.

పవన్ కి అది నచ్చలేదు గానీ, "సరేలే, అట్లాగే కానియ్యి. ఆదివారం వెళ్దాంలే!" అన్నాడు అక్కతో.

ఆదివారం రానే వచ్చింది. ఎంతో ఆశగా ఎదురు చూస్తున్న పవన్ ఇంకా తెల్లవారకనే లేచాడు. సంధ్యను కూడా నిద్ర లేపాడు. ఇద్దరూ తయారయ్యి, అమ్మతో "పెద్ద పని మీద వెళ్తున్నాం. రాత్రి చీకటి పడేలోగా వచ్చేస్తాం. వచ్చాక మేం ఏమేం సాధించామో చెబుతాం" అని చెప్పి బయలుదేరారు.

అమ్మ వాళ్లకు దారిలో తినమని తిను బండారాలు ఇచ్చి, జాగ్రత్తలు చెప్పి పంపింది. ఇద్దరూ మ్యాప్ చూపించిన దారిలో పోతుంటే ఒక పెద్ద చెట్టు కనిపించింది. దాని నీడలో సేదతీరారు.

పవన్ నిద్రలోకి జారుకున్నాడు. కాసేపటి తర్వాత సంధ్య పవన్ ని తట్టి లేపింది. "చీకటి పడే లోపు నిధిని వెతకాలి-పద" అంది.

అంతలోనే వాళ్ళు వెతుకుతున్న పురాతన గుహ కనిపించింది. భయపడుతూనే మెల్లిగా

లోపలికి వెళ్లారు. లోపల అంతా చీకటి.. గుడ్లగూబలు.. గబ్బిలాలు. వాటి అరుపులకు వీళ్ళిద్దరికీ కొద్దిగా భయం వేసింది. కానీ ధైర్యం తెచ్చుకొని ముందుకు సాగారు..

లోపల ఒక గదికి మటుకు తాళం వేసి ఉంది. పిల్లలిద్దరూ ఆ తాళాన్ని రాయితో పగలగొట్టారు. గది లోపలికి వెళ్లి చూస్తే అక్కడ ఏమీ లేదు! అది ఒట్టి ఖాళీ గది! సంధ్య చురుకుగా ఆలోచించింది:

"ఇందులో ఏమీ లేకపోతే తాళం ఎందుకు వేస్తారు, ఇక్కడ ఏదో ఉండే ఉంటుంది- వెతకాలి" అని. జాగ్రత్తగా చూస్తే నేలమీద ఒక సూచిక- గోడ వైపుకి చూపుతూ- కనబడింది.

ఆ గోడకు ఒక చిన్న పువ్వు బొమ్మ అతికించి ఉన్నది. సంధ్య కొద్ది సేపు దాన్ని పరిశీలనగా చూసి పవన్ కి చెప్పింది: "దీనిలో ఏదో కిటుకు ఉన్నది. దీనిని త్రిప్పి చూద్దాం" అని. పవన్ దానిని త్రిప్పగానే ఆ గోడకాస్తా కదిలింది! 'కి..ర్లు' మని శబ్దం చేసుకుంటూ గోడ తెరుచుకున్నది! గోడ వెనకగా ఒక చిన్న గది, దానిలో ఒక పెట్టె ఉన్నాయి. పెట్టెకు తాళం వేసి ఉన్నది.

పవన్, సంధ్య ఇద్దరూ ఆ పెట్టెను తెరవడానికి ప్రయత్నించారు. అది తెరుచుకోలేదు.

"దీని తాళం కూడా ఇక్కడే ఎక్కడో ఉంటుంది- చూడు!" చెప్పింది సంధ్య. "ఆ తాళం మామూలుగా ఉండదు. కనీసం మన అర చెయ్యంత పొడుగు ఉంటుంది"

"ఇందాక పువ్వు వైపు చూపిస్తున్న సూచిక! అది తాళమే!!" అన్నాడు పవన్, దానివైపు పరుగెత్తుతూ.

ఆ తాళం చెవిని తెచ్చి పెట్టెను తెరిచి చూసారు ఇద్దరూ.

పెట్టెలో నిండుగా బంగారు నాణెలు!

"వావ్! నిజంగానే నిధి ఉంది ఇక్కడ!" అరిచాడు పవన్.

"దీన్ని మనిద్దరం మోసుకెళ్ళలేం! నువ్వు ఇక్కడే కూర్చో. నేను పోయి పోలీసుల్ని పిలుచుకొస్తాను" చెప్పి వెనక్కి బయలుదేరింది సంద్య.

ముందుగా ఇంటికి వెళ్ళి, వాళ్ల నాన్నని కూడా వెంట బెట్టుకొని, పోలీసు స్టేషనుకు వెళ్ళింది. వారి సహాయంతో పెట్టె ప్రభుత్వానికి అందింది!

"బలే పిల్లలు! పారేసిన సీసాలో ఏదో కాయితం ఉంటే, దాన్ని పట్టుకొని నిధి వేటకెత్తారా ఎవరైనా?! ఏ దొంగలో, మోసగాళ్ళో అలాంటి కాయితాలు అక్కడక్కడా వదిలి ఉంటే?! మీలాగా ఒంటరిగా దొరికే పిల్లల్ని పట్టుకుపోతే?! ఈసారికి ఏదో అయ్యింది గానీ ఇంకెప్పుడూ ఇలా చేయకండమ్మా!" అని సున్నితంగా చీవాట్లు పెట్టారు పోలీసులు.

తండ్రి: నువ్వు ఈసారి కూడా పరీక్షలో ఫెయిలైతే నీ మొహం నాకు చూపించకు.

కొడుకు: (మరుసటి సంవత్సరం) సారీ నాన్నగారు. ఫెయిలయితే మొహం చూపించొద్దన్నారు కదా; అందుకనే పోయిన ఏడాది అంతా మీకు కనిపించలేదు.

స్నేహం

బొమ్మల కథ

రచన: డి. సంధ్య, ఎనిమిదవ తరగతి, జిల్లా పరిషత్ ఉన్నత పాఠశాల, కోగిర గ్రామం, రొద్దం మండలం, అనంతపురం జిల్లా.

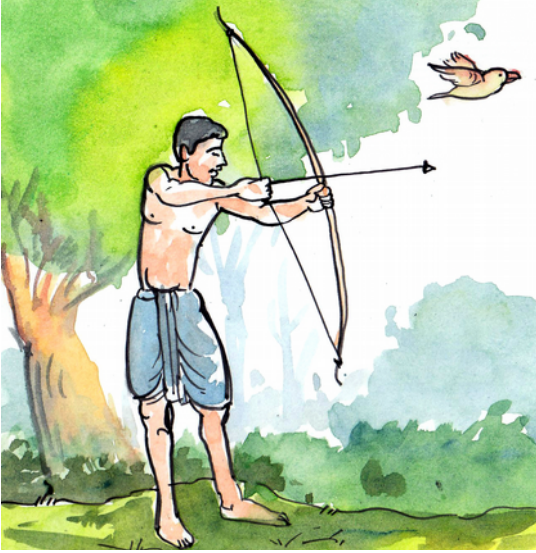
అనగనగా ఒక అడవిలో ఒక నెమలి, కొంగ స్నేహంగా ఉండేవి. ఏ కష్టం వచ్చినా ఒకదానికొకటి సాయం చేసుకునేవి.

ఒకరోజు అడవిలోకి ఒక వేటగాడు వచ్చాడు. సాయంత్రం వరకూ వేటాడినా ఒక్క పక్షిగానీ, జంతువుగానీ చిక్కలేదు అతనికి.

విసిగి, వేసారి; అలసి సాలసి ఓ చెట్టు క్రింద కూర్చుండి పోయాడు.

సరిగ్గా అదే సమయంలో అటువైపుగా వచ్చింది నెమలి. అది వేటగాడిని గమనించలేదు పాపం- పరధ్యానంగా వేరేవైపుకు తిరిగి, కొంగ కోసం చూడసాగింది.

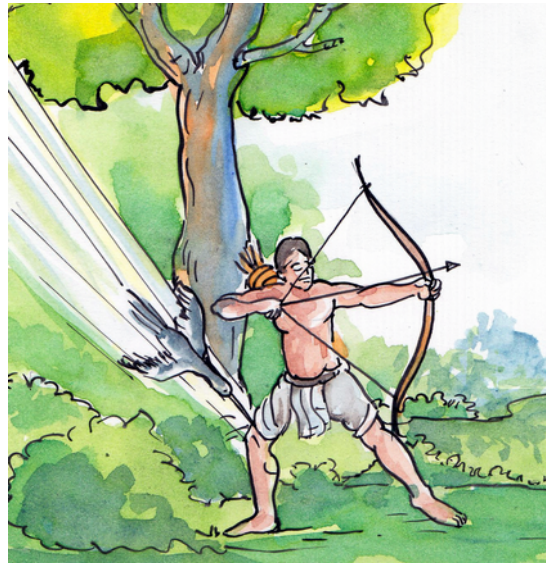
వేటగాడు తన పంట పండించుకున్నాడు. నిశ్శబ్దంగా విల్లు ఎక్కుపెట్టాడు. నెమలిని గురి చూస్తున్నాడు.

అప్పుడే పొదల్లోంచి బయటికి వచ్చింది కొంగ. ప్రమాదాన్ని పసిగట్టింది.

పొడవైన తన ముక్కుతో వేటగాడి కాలును పొడిచింది.

చటుక్కున ఎగిరిపోయింది- రెక్కలు టపటపలాడిస్తూ.

శబ్దానికి అటు తిరిగి చూసిన నెమలికి వేటగాడు కనిపించాడు. అది తన పింఛాన్ని ముడుచుకుంటూ గబగబా కొమ్మ మీది నుండి కొమ్మ మీదికి ఉరికి తప్పించుకున్నది. వేటగాడు వదిలిన బాణం కూడా గురి తప్పింది. నెమలి- కొంగల స్నేహం మరింత గట్టిపడింది!

తెలివి

తెలుగు జానపద కథ

నిజంగానే, 'గమనించటం ఎలాగో వీళ్ళనుండే నేర్చుకోవాలి!'

సేకరణ, కథనం: కార్తీక్, ఆరవ తరగతి, వికాస విద్యావనం, పొరంకి, క్రీష్ణా జిల్లా.

అనగనగా ఒక తండ్రి. ఆయనకు ముగ్గురు పిల్లలు. ముగ్గురూ చాలా తెలివైన వాళ్లు.

కొన్నాళ్లకు తండ్రి చనిపోయాడు. బ్రతుకు తెరువు వెతుక్కుంటూ బయలుదేరారు ముగ్గురూ.

దారిలో వాళ్లకు ఒక పెద్ద మనిషి ఎదురయ్యాడు. 'నా గుర్రం తప్పిపోయింది.

మీకేమయినా కనబడిందా?' అని ఆ పెద్ద మనిషి అడిగాడు.

'ఈ దారినే పోయింది' అన్నాడు మొదటి వాడు.

'దాని కుడి కన్ను గుడ్డిదా?!' అన్నాడు రెండోవాడు.

'దాని మీద ఒక పిల్లవాడు ఉన్నాడు కదా?!'

అన్నాడు మూడవ వాడు.

ఆ పెద్ద మనిషి ఎంతో సంతోషపడ్డాడు.

'అంతా సరిపోయింది- మీరు ఎక్కడ చూసారు దాన్ని?!' అని అడిగాడు.

'మేము దాన్ని చూడలేదు' అన్నారు అన్నదమ్ములు.

'అవునా?! మరి చూడకుండా ఇవన్నీ ఎలా చెప్పారు?!' అన్నాడు పెద్ద మనిషి, కొంచెం అనుమానంగా.

'మా తెలివి తేటలతో చెప్పాం' అన్నారు

అన్నదమ్ములు.

'చూడకుండా తెలివితేటలతో ఇదంతా ఎలా చెప్పగలరు, ఎవరైనా? మీరే నా గుర్రాన్ని దొంగలించారు! పదండి, రాజు దగ్గరకు! అన్నాడు పెద్ద మనిషి.

అందరూ రాజు దగ్గరికి పోయారు.

'అసలు గుర్రాన్నే చూడకుండా దాని గురించి అన్ని వివరాలు ఎలా చెప్పారు? అని రాజు కూడా అడిగాడు.

'మా తెలివి తేటలను ఉపయోగించి చెప్పాం' అన్నారు వాళ్ళు.

'అదే అడుగుతున్నది. ఆ తెలివి తేటలకు ఏమిటి ఆధారం?' అడిగాడు రాజు.

'అడుగు జాడలను బట్టి గుర్రం ఆ దారినే పోయిందని చెప్పాను' అన్నాడు మొదటి వాడు.

'బాట వెంబడి పెరుగుతున్న గడ్డిపోచల్ని గమనించాను. బాటకు ఎడమ ప్రక్కన ఉండే గడ్డి పరకలు మేసి ఉన్నాయి, కుడి ప్రక్కవి మేయలేదు. అట్లా తెల్సింది- అది గుడ్డిదని.

దాని కుడి కన్ను పనిచేయట్లేదు' అన్నాడు రెండోవాడు.

'మేం వచ్చే దారిలో ఒక మడుగు ఎదురైంది. ఆ మడుగు దగ్గర గుర్రం అడుగులు, పిల్లవాడి అడుగులు కనబడ్డాయి మాకు. వాళ్లు దాంట్లో నీళ్లు తాగినట్లున్నారు. దాన్ని బట్టి గుర్రం మీద పిల్లవాడు ఉన్నాడని తెలుసుకున్నాను' అన్నాడు మూడోవాడు.

రాజుగారు వీళ్ల తెలివికి విస్తుపోయాడు. అయినా 'పరీక్షించాలి' అనుకున్నాడు. భటులకు ఏదో చెప్పాడు.

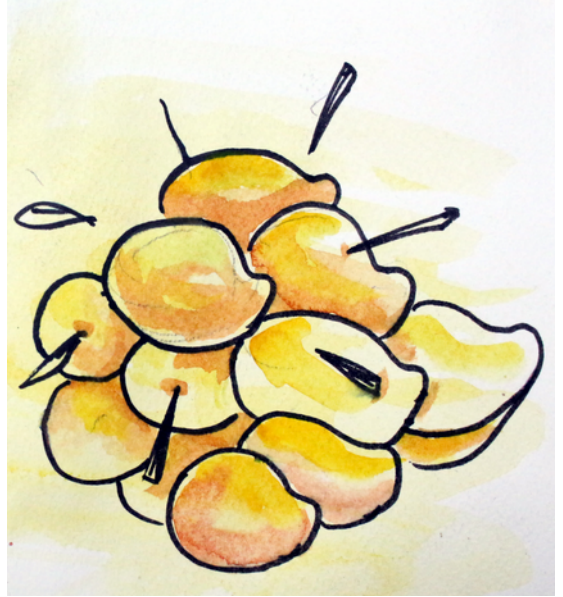
వాళ్ళు ఒక పెట్టె మోసుకొని వచ్చారు. 'ఈ పెట్టెలో ఏముందో చెప్పండి. అప్పుడు గానీ మీ మాటలు నమ్మను' అన్నాడు రాజు.

'ఇందులో తేలికైన వస్తువులు ఉన్నాయి!' అన్నాడు మొదటివాడు.

'అవి గుండ్రని వస్తువులు!' అన్నాడు రెండోవాడు.

'అవి మామిడి కాయలు!' అన్నాడు మూడోవాడు.

"నిజమే ప్రభూ! వీళ్ళు సరిగా కనుక్కున్నారు!" అన్నారు భటులు, పెట్టె మూత తెరిచి చూపిస్తూ.

'ఇదెట్లా చెప్పగలిగారు?' అడిగాడు రాజు, ఆసక్తిగా.

'ఇద్దరు భటులు ఆ పెట్టెను అలవోకగా తీసుకొచ్చారు. వాళ్ళు మోసే తీరును బట్టి అందులో తేలికైన వస్తువులు ఉన్నాయని తెలిసింది' అన్నాడు మొదటివాడు.

'పెట్టెలో వస్తువులు దొర్లిన శబ్దం వినబడింది. అవి దొర్లినప్పుడు పెట్టె వంకర తిరగటమూ,

భటులు దాన్ని సవరించటమూ చూసాను. అట్లా అవి గుండ్రనివని చెప్పాను' అన్నాడు రెండోవాడు.

'భటులు పెట్టెను తూర్పు వాకిలి నుండి తెచ్చారు. భవంతికి అటువైపున మామిడి తోపు కనిపిస్తూనే ఉంది. అదీగాక ఈకాలంలో కాచేది మామిడి కాయలే కదా;

దీన్ని బట్టి చెప్పాను అవి మామిడి కాయలని!' అన్నాడు మూడోవాడు.

'బలే గమనిస్తారు మీరు! లోకాన్ని చూడటం ఎలాగో మీనుండే నేర్చుకోవాలి' అని రాజు వాళ్లను మెచ్చుకున్నాడు. వాళ్ళకు లెక్కలేనన్ని కానుకలిచ్చి, తన కొలువులోనే సలహాదారులుగా ఉంచుకున్నాడు. ○

ప్రభుత్వాలూ-పంటి డాక్టర్లూ!

శ్రీ రాములు: డామిట్! ఈ ప్రభుత్వాల కంటే పళ్ల డాక్టర్లే నయంరా!

రాజు: అదెలా?

శ్రీరాములు: పాత పన్నులు పీకి కొత్త పన్నులు వేస్తారు పళ్ల డాక్టరు. పాత పన్నులు పీకకుండానే కొత్త పన్నులు వేస్తాయి ప్రభుత్వాలు!

మ్యాస్ట్రీ మ్యాన్!

'నేను సూపర్ మాన్ని రా!' అన్నాడు చింటూ

'నేను హీమాన్ని రా; అన్నాడు బంటి

'అయితే నేను డాబర్ మాన్ని రా!' అన్నాడు చిన్న వెంగళప్ప.

ఏదో ఒకటి!

మురికివాడ పర్యటనకు వెళ్లి, నిండా గాయాలతో తిరిగొచ్చిన మంత్రిగారితో భార్య:

ఏమిటండీ! పెళ్లి కొడుకులా వెళ్లి క్షతగాత్రుడిలా వచ్చారు?!

మంత్రి: అబ్బే ఏమీ లేదు; 'గరీబీ హఠావో' (పేదరికాన్ని తరిమేద్దాం) కి బదులు 'గరీబోం కో హఠావో' (పేదవాళ్ళని తరిమేద్దాం) అనేసా, పారపాటున!

నిమ్మకాయ కథ

అల్లరి కథలు అల్లటం బలే ఉంటుంది! ఇదిగో చూడండి- మీరూ అల్లటం మొదలు పెట్టండి!
రచన: చాతుర్య, రిషీ వ్యాలీ స్కూల్, మదనపల్లి, చిత్తూరు జిల్లా.

ఒక ఊరిలో నిమ్మకాయ అనే ఒక అబ్బాయి ఉండేవాడు. తనకు నిమ్మకాయలంటే చాలా ఇష్టం. మిరపకాయ, కారం లాంటి వంటే మటుకు అస్సలు ఇష్టం లేదు.

తను అస్సలు చదువుకునేవాడు కాదు. అమ్మానాన్నలు చదువుకోమని ఎన్ని సార్లు

చెప్పినా వినేవాడు కాదు. ఇంకా తనకు 'ఆ ఆ లు' కూడా రావు.

ఇంకో సంగతేంటంటే, ఎప్పుడు చూసినా వాడు మూడే పనుల్లో ఉండేవాడు: సినిమాలు చూస్తూండేవాడు (అవును, సరైనోడు, జాలాయి, రాజు గారి గది,

బ్రహ్మాత్మవం, క్షణం, ఊపిరి లాంటి
సినిమాలు అనీ మళ్ళీ మళ్ళీ చూసాడు- ఈ
విషయం ఊరందరికీ తెలుసు.); లేకపోతే
చదరంగం ఆడేవాడు; లేకపోతే
నిమ్మకాయలు తింటూ ఉండేవాడు!

నిమ్మకాయ వాళ్ళమ్మకి వాడు బలే తలనొప్పి
అయిపోయాడు. తనకు కనబడ్డ వాళ్ళనల్లా
'ఏం చేయాలి?' అని అడుగుతూ ఉండటం
అలవాటై పోయింది ఆవిడకి. దాంతో
ఊళ్ళోవాళ్ళంతా కూడా ఆవిడ కనబడగానే

'ఏం చేయాలి?' అనుకోవటం మొదలెట్టారు.
చివరికి వాళ్ళంతా నిమ్మకాయ లేనప్పుడు
వాళ్ళింటికి వచ్చి, వాళ్ళమ్మ తో చెప్పారు: 'ఈ
టైం బలే మంచిది. ఇప్పుడు గనక
వినాయకుడికి ఒక నెల రోజుల పైన పూజ
చేస్తే, క్షణంలో ప్రత్యక్షం అవుతాడు ఆయన.
వినాయకుడే నిమ్మకాయకి 'సరైనోడు' అని.
'పూజని ఎక్కడైనా చేయచ్చు. మీ దేవుడి
గదిలో ఉన్న వినాయకుడికి చేసినా చాలు'
అని కూడా చెప్పారు వాళ్ళు.

నిమ్మకాయ వాళ్ళ అమ్మ జాలైలో
మొదలుపెట్టి ఆగస్టు వరకూ పూజ చేసింది
చాలా పట్టుదలగా. దాంతో వినాయకుడు
నిజంగానే ప్రత్యక్షం అయ్యాడు: "నీ సమస్య
నాకు తెలుసు. నిమ్మకాయ చదవకపోవడమే
నీ సమస్య, అవును కదా?! నేను ఒక్క
ఏడాది లోగా ఏదో ఒకటి చేసి, నిమ్మకాయని
చదువుకునేలా చేస్తాను" అన్నాడు.

"అట్లాకాదు స్వామీ- నువ్వు ఇంత
మహిమలు ఉన్నవాడివి గదా, అట్లా ఒకసారి
చెయ్యి ఊపితే మా వాడు బాగైపోడా?"

అన్నది అమ్మ.

వినాయకుడు విచారంగా మొహం పెట్టి, నవ్వాడు: "అట్లా అవ్వదు అమ్మా! చదువును అట్లా ఇచ్చే వీలుంటే ఇంకేముంది? మీ మనుషులు పుట్టే ముందే, కాళ్ళు చేతుల్లాగా చదువును కూడా ఇచ్చేసి పంపించేవాడిని నేను! చదువు మీద ఇష్టం అట్లా రాదు. ఏదైనా మ్యాజిక్ చేయాల్సిందే, తప్పదు. నువ్వు ఓపిక పట్టాల్సిందే తల్లీ" అని మాయం అయిపోయాడు.

ఆరోజు రాత్రే నిమ్మకాయ ముందు ఒక దెయ్యం ప్రత్యక్షమయ్యింది. నిమ్మకాయకు చాలా భయం వేసింది. గట్టిగా అరుద్దామని నోరు తెరిచాడు. ఆ నోరు అట్లాగే తెరుచుకొని ఉండిపోయింది! శబ్దం ఏదీ బయటికి రాలేదు.

దెయ్యం ఒక చేతిలో కొంచెం కారం పట్టుకొని వచ్చింది. రెండో చేతిలో ఇంత పెద్ద నిమ్మకాయ ఉంది. ఆ రెండు చేతులూ నిమ్మకాయకు చూపించింది- "నేను నిన్ను కొన్ని ప్రశ్నలు అడుగుతాను. నువ్వు సరైన

జవాబులు చెప్తే నేను నీకు ఈ నిమ్మకాయను ఇస్తాను. లేకపోతే కారం తినిపిస్తాను" అన్నది.

నిమ్మకాయ నోరు పని చేయటం మొదలెట్టింది మళ్ళీ. "సరే అడుగు!" అన్నాడు వాడు.

"'అ ఆ ఇ ఈ' లు 'ఐ' వరకూ చెప్పు" అన్నది.

నిమ్మకాయ నోరు తెరిచాడు- వాడికి అవి అస్సలు రావు!

"రాకపోతే కారం తినాల్సిందే" అని మీదికి దూకింది దెయ్యం.

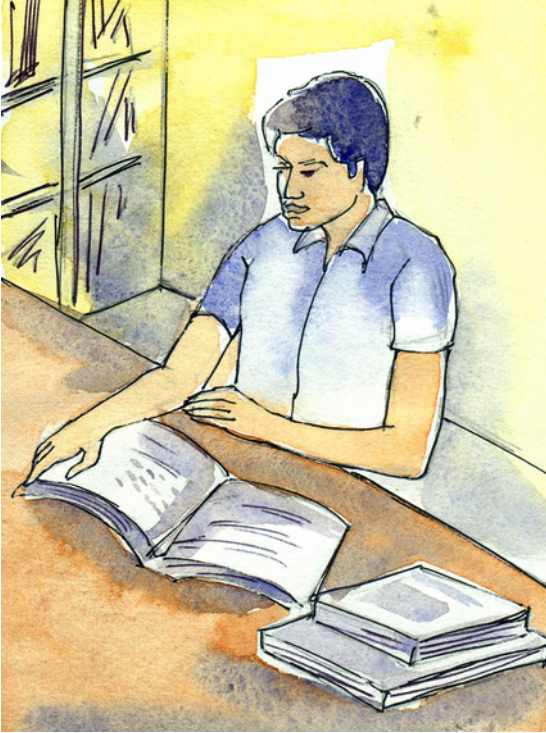
"ఆగాగు- ముందే చెప్పకుండా ఒకేసారి అడిగితే ఎట్లా?!" అన్నాడు నిమ్మకాయ.

దెయ్యం ఆగింది. సరే అయితే- నేను మళ్ళీ వచ్చే వారం వస్తాను- అట్లా ప్రతి వారమూ వచ్చి నిన్ను ప్రశ్నలు అడుగుతాను" అంది.

నిమ్మకాయ మీది ఆశతో నిమ్మకాయ ఒప్పుకున్నాడు.

కానీ, ఆ తర్వాతి వారం ఒక్క ప్రశ్నకు కూడా

సమాధానం చెప్పలేకపోయాడు! "ఇంకొక్క వారం టైమివ్వు. ఇప్పుడే గదా మొదలు పెట్టింది?!" అని బేరం పెట్టుకున్నాడు దెయ్యంతో.

దెయ్యం నోరు తెరవకుండానే నవ్వింది.

ఏమీ మాట్లాడకుండా మాయం ఐపోయింది.

'ఇంకేం చెయ్యాల్సిరా దేవుడా' అని చదువుకోవటం మొదలుపెట్టాడు నిమ్మకాయ.

తర్వాతి వారం దెయ్యం అడిగిన ప్రశ్నలన్నిటికీ సరైన జవాబు చెప్పాడు. అది ఇచ్చిన నిమ్మకాయ బలే ఉంది- చాలా స్పెషల్ గా కూడా ఉంది!

నిమ్మకాయ చదువుకోవటం చూసి ఊళ్ళో వాళ్లంతా సంతోషించారు. వాడికి అవసరమయ్యే రకరకాల పుస్తకాలు కూడా తెచ్చి ఇచ్చారు వాళ్ళు. అప్పటి నుండి ప్రతీ సంవత్సరం ఆ నెలరోజుల్నీ ఒక బ్రహ్మాత్మవం లాగా జరుపుకున్నారు.

త్వరలోనే నిమ్మకాయ చాలా తెలివిగలవాడు అయ్యాడు. కానీ వినాయకుడే ఆ దెయ్యం లాగా వచ్చాడని తనకు ఎప్పటికీ తెలీదు. లేకపోతే మళ్ళీ చదవటం మానేసి ఉండేవాడేమో!

భార్య: ఏమిటి? అలా భూతద్దం నుంచి నన్ను చూస్తున్నారు?

భర్త: నువ్వే కదా.. 'నన్ను చిన్న చూపు చూస్తున్నారు' అని బాధపడుతున్నావ్

బొమ్మకు కథ రాయండి

"చెడు కనవడ్లు - చెడు వినవడ్లు - చెడు అనవడ్లు "

గాంధీగారికి ఇష్టమైన ఈ కోతుల బొమ్మ చూడండి.

"అనగనగా మూడు కోతులు ఉండేవి..." అని మొదలు పెట్టి ఓ చక్కని నవ్వొచ్చే కథ రాసి పంపండి. మీరు రాసిన కథ బాగుంటే కొత్తవల్లి-90 లో ప్రచురిస్తాం! మీకూ ఒక ప్రతి బహుమతిగా పంపిస్తాం!

బొమ్మలు-పదాలు 2

రెండో తరగతి పిల్లలకు ప్రత్యేకం : ఇక్కడ పది బొమ్మలున్నై. ఒక్కో బొమ్మనుండి రెండు-లేక-మూడు అక్షరాల పదాలు తయారవుతాయి- చూడండి. వింత ఏంటంటే ఆ పది పదాలూ 'అ' తోటే మొదలౌతున్నై! బొమ్మల్ని చూసి పదాలు కనుక్కోండి మరి !

నిర్వహణ : శ్రీమతి ఆదూరి హైమావతి, అమెరికా సంయుక్త రాష్ట్రాలు

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

"బొమ్మలు-పదాలు 1 నుండి బొమ్మలు-పదాలు 6" వరకూ వచ్చిన పదాలన్నీ దాచి పెట్టుకోండి. చివరికి, అన్నిటినీ ఓ పోస్టు కార్డు మీద రాసి పంపాలి మాకు! అట్లా అన్నీ సరిగా రాసి పంపిన రెండో తరగతి పిల్లల్లో లాటరీ ద్వారా ఎంపికైన ఇద్దరికీ - ఒక్కొక్కరికీ 500 రూ. బహుమతి ఇవ్వబడుతుంది !

నేతగాడు-డ్రాగన్

జరిగిన కథ : నేతగాడు వీర యోధుడి వేషం వేసుకొని రాజుగారిని కలుసుకున్నాడు. రాజుగారు వాడి గుర్రాన్ని ఉంచుకొని ఓ కుర్ర గుర్రాన్నిచ్చారు. అదే మంచిదనుకున్నాడు నేతగాడు. తర్వాత ఏం జరిగింది ?
 మూలం: లెజెండ్స్ అండ్ స్టోరీస్ ఆఫ్ ఐలాండ్, శామ్యూల్ లవర్ సౌజన్యం: బెట్టి, storynory.com

"ఏంటి వీడి సాహసం?!" అనుకుంటున్నారు కదూ? "వీడు పోయి డ్రాగన్ తో యుద్ధం చేస్తాడు; వందలాది మంది వీరులను-యోధులను కాల్చేసే భయంకర డ్రాగన్ ను వీడు ఎట్లా చంపుతాడో!" అని కంగారు పడుతున్నారు కదూ?!

నిజానికి వాడికి అలాంటి ఉద్దేశ్యాలు ఏమీ లేవు. ఎక్కడో దూరంగా 'కౌంటీ- గాల్వే' అనే చోట- ఊబిలో- నిప్పులు కక్కుతూ ఉండే డ్రాగన్ ను ఎదుర్కునేందుకు ఇంత మంచి గుర్తం ఎక్కి పోయే ఉద్దేశ్యం వాడికి ఎంత మాత్రమూ లేదు.

తన 'కవచం కాని కవచంలో' డిబడిబలాడే బంగారు నాణేల చప్పుడుకు వాడి మనసు సంతోషంతో పట్టీలు కొడుతున్నది. ఇప్పుడు వాడు తను మళ్ళీ తన ఊరు డ్యులీక్కు ఎట్లా పారిపోవాలో, ఈ డబ్బునంతా ఎంత బాగా ఖర్చు చేసుకోవాలో ఆలోచిస్తున్నాడు! భలే ఉంది కదూ వాడి తెలివి?!

కానీ రాజా కూడా తెలివైన వాడేగా? ఆయన మాత్రం ఏం తెలివితక్కువవాడు?! తెలివైన వాళ్లందరి దగ్గరా వాళ్లకే సొంతమైన ట్రిక్కులు కొన్ని ఉంటాయి. రాజాగారు వాడికి ఈ గుర్రాన్ని ఊరికే ఇవ్వలేదు: దానికి ప్రత్యేకమైన శిక్షణ ఒక్కటి ఇచ్చి ఉన్నారు!

ఏ క్షణంలో అయితే వీరుడు దాని మీదికి ఎక్కి కూర్చున్నాడో, అదే క్షణంలో ఆ గుర్రం

'కౌంటీ గాలేవ్' వైపుకు సూటిగా దూసుకుపోయింది. మీద కూర్చున్న మన వీర యోధుడు ఏం చేసినా అది విననే లేదు!

ఏ నీళ్ళూ త్రాగకుండా, ఏ గడ్డి మేయకుండా, ఏ తిండి తిననీయకుండా అట్లా అది నాలుగు రోజుల పాటు ఏకబిగిన పరుగెత్తింది! దాని మీద కూర్చున్న నేతగాడు వణికిపోతూ కళ్ళు మూసుకోవటం మినహా మరేమీ చేయలేకపోయాడు!

చివరికి దూరంగా మంటలు, జనాల అరుపులు వినిపింపాయి. ఆ సరికి నిస్సత్తువ తోటి, ప్రాణ భయంతోటి వణికి పోతున్న నేతగాడు "అదేనేమో డ్రాగన్, అదేనేమో! మంటలు కక్కుతోందే!! ఇప్పుడు ఎలాగ?!!" అనుకునేలోగా గుర్రం ఆ ప్రాంతానికి చేరుకునేసింది!

ఆ సరికి అడ్డ చేరిన జనాలంతా 'డ్రాగన్ డ్రాగన్' అని అరుస్తున్నారు. మన వీరయోధుడి గుర్రానికి ఎదురుగా పరిగెత్తుకొస్తున్నారు. కాని గుర్రం మాత్రం వేరే దిక్కుడి

లేనట్టు, నేరుగా బురద నిండిన ఊబివైపు పరిగెత్తింది!.

ఆ ఊబిలో కులాసాగా కూర్చోని నిప్పులు కక్కుతూ ఆవలిస్తున్న డ్రాగన్‌ను చూసే సరికి నేతగాడి పై ప్రాణాలు పైనే పోయాయి. కానీ డ్రాగన్‌ను చూసినా గుర్రం ఆగలేదు! తుపాకీలోంచి వెలువడిన తూటా మాదిరి సూటిగా డ్రాగన్ వైపుకు పరిగెత్తింది!

ఆఖరు క్షణంలో నేతగాడు తన చేతికందిన ఊడను ఒకదాన్ని పట్టుకొని గబగబా పైనున్న చెట్ల గుబురులోకి పాకాడు. గుర్రం మటుకు నేరుగా పోయి, ఆవలిస్తున్న డ్రాగన్ నోటిలోకి దూరి మాయమైంది!.

టక్కున నోరు మూసుకున్న డ్రాగన్ కొద్దిసేపు సంతోషంగా దాన్ని కరకరామని నమిలి, నాలుక బయటికి పెట్టి పెదిమలు నాక్కుంటూ, కళ్లు ఓసారి మూసుకొని తెరిచింది.

ఆ తర్వాత "ఎక్కడో ఏదో మంచి వాసన వస్తోంది" అన్నట్టు అది అటూ ఇటూ చూసి,

ముక్కుపుటాలు ఎగరేసి, చివరికి పైన కొమ్మల్లో వణుకుతూ కూర్చున్న నేతగాడి మీద చూపులు నిలిపింది!

వాడిని చూడగానే దాని ముఖం ఇంకొంచెం వెలిగింది: "ఏయ్! నువ్వు ఇక నేరుగా క్రిందకి దిగొస్తే బాగుంటుంది! ఎందుకంటే నువ్వు ఇప్పుడు నా చేతికి చిక్కిన పిట్టవే! ఎటూ పోలేవు!! అందుకని, ఎంచక్కా వచ్చేయమ్మా, నా నోట్లోకి!!" అని నవ్విందది.

"లేదు! లేదు! నేను రానంటే రాను! దిగనంటే దిగను!" అని అరిచాడు నేతగాడు.

"అయితే నాకేమి లెక్క?!" అన్నది డ్రాగన్ "నా జేబులో ఖర్చు పెట్టేందుకు రెడీగా ఉన్న డబ్బులాంటివాడివి నువ్వు. నిన్ను ఎప్పుడంటే అప్పుడు తినవచ్చు. నువ్వు ఎక్కడికీ పోలేవు. ఎప్పుడో ఒకప్పుడు నా ఒళ్లో తప్పకుండా పడతావు" అని అది అక్కడే కూర్చోని, తన ముళ్ల తోకతో పళ్లు శుభ్రం చేసుకోవటం మెదలుపెట్టింది.

ఏమంటే అది ఆ సరికి ఒక్క గుర్రాన్నే కాదు ఓ ఊరు ఊరంతటినీ తినేసి ఉన్నది!. కడుపు నిండుగా ఉంది కదా, అందుకని దానికి వెంటనే మన నేతగాడిని తినాలని అనిపించలేదు. అట్లా అది కొంచెంసేపు అక్కడే కూర్చోని కునికి, కునికి చివరికి ఇక లాభం లేదని నేతగాడు ఎక్కిన చెట్టు చుట్టూ రిబ్బను మాదిరి మెలికలు తిరిగి, అలా సుతారంగా కళ్లు మూసుకున్నది!

కొద్దిసేపటికల్లా ఊరుము ఊరుమినట్లు గొరకలు పెట్టడం మొదలు పెట్టిందది. అది గమనించిన మన నేతగాడు మెల్లగా చెట్టు ఊడ పట్టుకొని క్రిందకి జారటం మొదలుపెట్టాడు. ఇంకొంచెం సేపట్లో నేలను తాకుతాడనగా...! ఏం చెప్పాలి?! వాడు ఊతంగా పట్టుకున్న ఊడ కాస్తా తెగిపోయింది! వాడు సూటిగా డ్రాగన్ మీదే పడ్డాడు!

కానీ అదృష్టం ఇంకా వాడిని వదిలినట్లు లేదు. పడటం పడటమే వాడు డ్రాగన్ మెడకు రెండు వైపులా కాళ్ళు వేసి పడ్డాడు.

గబుక్కున నిద్ర లేచిన డ్రాగన్ మెలికలు తిరిగింది; విదిలించింది; వణికింది; శరీరంపైనున్న పాలుసులన్నీ ఒక్కటి ఒక్కటిగా ఊపింది; వాడిని కరిచేందుకు ప్రయత్నించింది; నాలుకతో అందుకోవాలని చూసింది- అయినా ఏమాత్రం లాభం లేకపోయింది!

దాని చెవుల్ని గట్టిగా పట్టుకున్న నేతగాడు ప్రాణ భయంకొద్దీ కళ్లు మూసుకొని, నిశ్చేష్టం అయిపోయాడు- "అయ్యయ్యో, దేవుడా!! నేను ఇప్పుడు ఏం చేయాలిరా?!" అని.

అంతలోనే వాడి ఆలోచనలు విన్నట్లుగా కిచకిచమని నవ్వింది డ్రాగన్. అది నవ్వుగానే దాని నోట్లోంచి నిప్పులు కురిశాయి!

"మర్యాదగా నువ్వు నన్ను వదిలి క్రింద పడకపోతే నీ కళ్లు తిరిగేలాంటి అనుభవం ఒకటి చేయిస్తాను!" అని అరిచిందది.

నేతగాడు ఇంకా కళ్లు కూడా తెరవలేదు. అంతలోనే డ్రాగన్ తిక్క పట్టినట్లు, గాల్లోకి ఎగిరింది!

ఎటు పోయిందనుకున్నారు? నేరుగా డబ్బిన్ వైపుకే ఎగిరిందా డ్రాగన్! మెడ మీద ఉన్న యాత్రికుడి అస్తిత్వం దాన్ని కురుపులా సలుపుతున్నది: "వాడే గనక కడుపులో ఉండి ఉంటే ఎంత బాగుండు!" అనుకుంటూ అది ఇంకా ఇంకా పైకి ఎగిరింది.

అయితే ఆ సరికి అది తిన్నదంతా అరిగింది కూడా. దానికి ఇప్పుడు ఆకలితో పాటు నీరసం కూడా వస్తోంది. అయినా మొండిగా ముందుకే దూసుకుపోబోయిన డ్రాగన్ ఎదురుగా అకస్మాత్తుగా గోడలాంటి దొకటి ప్రత్యక్షమైంది!

దభాలున దానికి గుద్దుకున్న డ్రాగన్

మరుక్షణంలో స్మృతి తప్పి, పిట్టలా నేలమీదికి రాలింది.

అది గుద్దుకున్నది ఏమనుకుంటున్నారు! డబ్బిన్ రాజాగారి కోట బురుజే! ఆ ప్రక్కనే నిలబడి కిటికీలోంచి బయటికి చూస్తున్నారు డబ్బిన్ రాజాగారు! మంటలు క్రక్కుతున్న అగ్ని గోళం లాంటి డ్రాగన్ పైకి ఎక్కి, సవారీ చేసుకుంటూ వస్తున్న నేతగాడిని చూడనే చూశాడు ఆయన!

"ఏయ్! ఎవరక్కడ?! ఫైరింజన్లు సిద్ధం చేయండి!" అని ఆయన ఒక ప్రక్కనుండి అరుస్తూండగానే డ్రాగన్ ధడాలున నేలపైన పడింది.

వాళ్లంతా చేరుకునే సరికి మన తెలివైన

నేతగాడు డ్రాగన్ మెడను వదిలి, రాజుగారి దగ్గరకు పరిగెత్తుతూ "ప్రభూ! 'ఏ మానమూ- మర్యాదా లేని ఆ పశువును నేను చంపటం ఎందుకు?' అని, ముందుగా దాన్ని మచ్చిక చేసుకొని. 'ఆ పైన ఏం చేయాలో తమరే చేస్తారు' అని దాన్ని తమ సన్నిధికి లాక్కొచ్చాను!" అన్నాడు.

అనుకున్నట్టుగానే మహారాజు సంతోషంగా తన కత్తిని ఎత్తి "భళా! నీ భక్తికి మెచ్చాను! అని ముందుకు దూకి, ఒక్క వేటుతో డ్రాగన్ పని ముగించాడు! సభికులందరూ కూడా సంతో- షంతో గంతులు వేశారు!

అప్పుడు రాజు "నువ్వు ఇప్పటికే వీరయోధుడివి! కనుక నిన్ను మళ్ళీ వీరయోధుడిగా సత్కరించటంలో అర్థం లేదు కదా! అందుకని మేము నిన్ను ఇక ఒక చిన్నపాటి ప్రభువుగా చేస్తున్నాం!" అని ప్రకటించాడు.

"సరే ప్రభూ!" అన్నాడు నేతగాడు, తన

అదృష్టానికి తానే మూర్ఖపోతూ.

"అవును-" అన్నాడు రాజు. "డ్రాగన్ ను సవారీ చేశారు- అని మేము విన్న-కన్న మొదటి ప్రభువుని నువ్వే! కనుక మేము నిన్ను 'డ్రాగన్ ఎక్కిన ప్రభువు' అని బిరుదునిస్తున్నాం, సన్మానిస్తున్నాం" అన్నాడు మర్యాదగా.

ఆనాటి నుండి ఈనాటి వరకూ కూడా డ్యూలీక్ నగర వాసులందరూ నేతగాడిని, అతడి వీరోచిత కార్యాలను రాజుగారి తోటి, డ్రాగన్ తోటి సమంగా గౌరవిస్తూ ఉత్సవాలు జరుపుతున్నారు! (అయిపోయింది!) ★

అపాత్రదానం

కొత్త బేతాళం

ఎప్పటిమాదిరే ఓపికగా చెట్టెక్కి, తనని ఒడిసి పట్టుకొని, శ్రమపడుతూ క్రిందికి దిగుతున్న ఇన్స్పెక్టర్ విక్రంని చూసి విచారంగా నవ్వింది రోబో బేతాళం. దాని యాంటెన్నాలు గిరగిరా తిరిగాయి. గాజు కళ్ళు మిలమిలా మెరిసాయి. "చూడు విక్రం, నీ ఆఫీసుకు వచ్చి సాయం కోరిన సిద్ధప్ప మనసులో నిజంగా ఏమున్నదో కనుక్కున్నావా? ఎందుకు అడుగుతున్నానంటే, మనసులోపల దాచుకున్న మోసం బయటికి కనిపించకపోయినా, అది అట్లా ఎంతో కాలం దాగదు. ఏనాడో ఒకనాడు తప్పక బయటపడుతుంది. దీనికి ఉదాహరణగా నీకు మంత్రాల కిష్టన్న కథ చెబుతాను విను-" అంటూ అది ఇలా చెప్పసాగింది:

కిష్టన్న ఒకప్పుడు అందరిలాంటి మామూలు మనిషే; అడవిలో కట్టెలు కొట్టి బ్రతికేవాడు. అతను రోజూ వెళ్ళే దారిలో ఓ చెట్టుకింద కూర్చొని జపం చేసుకుంటూ కనిపించేవాడు

ఒక సాధువు. జనాలంతా అతనికి ఏవేవో శక్తులున్నాయని చెప్పుకునేవాళ్లుగానీ, కిష్టన్నకి ఏనాడూ అతనితో అవసరం పడలేదు.

అయితే ఒకరోజు ఆ సాధువు నేలమీద పడి దొర్లుతూ మూలగటం చూశాడు కిష్టన్న. వెంటనే తన చేతిలోని గొడ్డలి ప్రక్కన పెట్టి, ఆయన్ని లేపి, చెట్టుకి ఆనించి కూర్చోబెట్టాడు-

"స్వామీ! ఏమైంది?" అని అడుగుతూ.

"దాహం! దాహం! మంట! మంట!" మూలిగాడు సాధువు. కిష్టన్న తన దగ్గరున్న తిత్తిలోంచి కొన్ని నీళ్ళు ఆయన నోట్లో పోసాడు.

కొద్దిసేపట్లోనే సాధువు తేరుకున్నాడు.

"వాడి కోసం జబ్బును నేను భరించాల్సి

వచ్చింది. ఇప్పుడు తగ్గింది" అన్నాడు.

"అదేంటి స్వామీ? ఒకరి కోసం తమరు జబ్బును భరించడం ఏమిటి?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు కిష్టన్న.

"కందనోలులో నా శిష్యుడు వీరయ్య, వివరీతమైన జ్వరంతో బాధపడుతున్నాడు. ఇంకో రెండు రోజులలో అతను చనిపోయేవాడు. అయితే నిన్నటి నుండి అతను నిరంతరం నన్నే తలచుకుంటున్నాడు. అందుకని అతన్ని రక్షించడం కోసం అతని జబ్బును నేను కొంత తీసుకొని బాధపడ్డాను. అతనికి ప్రాణ భయం లేకుండా చేశాను."

"ఇదంతా చిత్రంగా ఉంది స్వామీ! నిజంగా మాయలు-మంత్రాలు ఉన్నాయా? నేను రోజూ కట్టెలు కొట్టుకోవడానికి పోతూ మిమ్మల్ని చూస్తున్నాను. ఊరికే కళ్ళు మూసుకొని కూర్చుంటే ఏం ఉపయోగమో నాకు అర్థం కాలేదు- తిండి తీర్థం ఎలా వస్తాయి? ఎవడు సమకూరుస్తారు?" అమాయకంగా అడిగేసాడు కిష్టన్న.

అతని అమాయకత్వం సాధువుకు నచ్చింది. పైగా తన వయసు అయిపో వచ్చింది కూడా. తను నేర్చుకున్న విద్యలన్నీ తనతో పాటు నశించిపోతాయి. అందుకని వాటిలో కొన్నన్నా వాడికి నేర్పిద్దామనుకున్నాడు.

"కిష్టన్నా! చూడు, దూరంగా ఆ చెట్టు మీద గుడ్లగూబ కూర్చుని ఉందా?"

"ఆ! పగలు దానికి కళ్లు కనబడవు. అందుకే అది అక్కడ కూర్చున్నది"

"దాన్ని రప్పిస్తాను- నా మంత్రశక్తిని నువ్వు నమ్ముతావా?" అంటూ సాధువు కళ్లు మూసుకొని ఏదో మంత్రం చదివాడు.

అంతే! గుడ్లగూబ వచ్చి సాధువు చేతిలో వాలింది. కిష్టన్న నోరు ఆశ్చర్యంతో అలానే తెరుచుకుపోయింది.

వెంటనే ఆ సాధువు దాన్ని చంపేసి ప్రక్కన పారేశాడు. కిష్టన్న భయంతో గజగజ వణికిపోయాడు. "ఏంటి స్వామీ ఇది! సాధువులు, ఇలా చేశారు?!" అన్నాడు.

సాధువు విచారంగా నవ్వాడు. "కిష్టన్నా!

ఇదిగో, ఇప్పుడు చూడు- నా అరచేతిలో! ఇక్కడికి దగ్గర్లో ఉన్న నిధి నిక్షేపాలు నీకు కనిపిస్తాయి- బాగా చూడు" అన్నాడు, తన అరచేతిని అతని కళ్లముందు పెట్టి.

సాధువు అరచేతిలో లంకె బిందెలు, బంగారు రాసులు కనిపించాయి కిష్టన్నకు- ఆనందంతో ఉక్కిరిబిక్కిరి అయిపోయాడు.

"స్వామీ! నిధులు అయితే రాసులు రాసులు ఉన్నాయి. కానీ అవి బయటకు వచ్చేది ఎలా?"

"ప్రశ్న అది కాదు కిష్టన్నా! నోరులేని ఈ పక్షిని ఉత్తి పుణ్యానికి చంపిన పాపం నన్ను వెంటాడదా?" అనేది- చెప్పాడు సాధువు.

"మనం చేసిన పనులవల్ల లాభనష్టాలే కాదు; పాపపుణ్యాలు కూడా మన పాలవుతాయి. నాకు ఇన్ని శక్తులు ఉండి కూడా కొన్ని కోరికలు మటుకు నెరవేరకుండా ఉండిపోయినై: నా తల్లిదండ్రుల పేరు మీద ఒక సత్రం కట్టించి బీదలకు అన్నదానం చెయ్యాలని, ఓ విద్యాలయం కట్టించి

పిల్లలకు ఉచితంగా విద్యనందించాలని, అలాగే ఒక వైద్యాలయం కట్టించి రోగులకు ఉచిత వైద్యం అందించాలని- ఇవి ఎంతకీ నెరవేరలేదు- నా పాపాల ఫలితం అది!" అన్నాడు.

"దానిది ఏముంది స్వామీ! మీరు నాకు ఈ మంత్రం నేర్పండి- నేను మీ ఈ కోరికలు నెరవేరుస్తాను" అన్నాడు కిష్టన్న ఆశగా.

సాధువు కొద్దిసేపు అతనికేసి నిశ్శబ్దంగా చూసాడు. "సరే- ముందు ఏటికి పోయి శుచివై రా పో!" అని పంపాడు. తరువాత అతనికి నిధి నిక్షేపాల మంత్రం నేర్పించేసాడు.

పన్నెండు మాసాలు గడిచేసరికి కిష్టన్న ధనవంతుడైపోయాడు. కందనవోలులో మూడు భవంతులు కట్టించటం మొదలెట్టాడు.

మూడు భవంతులూ పూర్తయ్యాయి. అన్నదాన సత్రం, బడి, ఆసుపత్రి- మూడింటిపైనా ఆజమాయిషీ తను

పెట్టుకొని, సిబ్బందికి బరువు బాధ్యతలు అప్పగించాడు కిష్టన్న.

సాధువు కోర్కె ప్రకారం నూరుమంది పేదలకు రోజూ సత్రంలో అన్నదానాలు జరుగుతుండేవి.

అలాగే ప్రాథమిక, మాధ్యమిక, ఉన్నత విద్యాలయం కూడా ప్రారంభించబడింది.

వైద్యాలయం కూడా మొదలైంది.

పెద్దవాడైన తర్వాత కిష్టన్న వేషం కూడా మారింది. పసుపుబట్టలు ధరించటం మొదలెట్టాడు. మెడలో రుద్రాక్షమాలలు, చేతిలో పొన్నుకర్ర! చుట్టుప్రక్కల ప్రజలు కిష్టన్నను చూస్తే భయపడసాగారు. అతను వస్తుంటే దారి తప్పుకోవటం చేస్తున్నారు.

మరో సంవత్సరం గడిచేసరికి సాధువు బాగా డస్సిపోయాడు- "కిష్టన్నా! నేను దేహం వదిలే ఘడియలు దగర పడుతున్నాయి. నేను పోయాక ఇక నీకు ఈ మంత్రాలేవీ పని చేయవు. నీకు వీలైతే ఈ సత్రం, విద్యాలయం, వైద్యాలయం నువ్వు

నడిపించు. లేకపోతే ఆపెయ్యి. ఏమీ పరవాలేదు" అని, కిష్టన్న మరో మాట అనేలోగా కన్ను మూసాడు.

కిష్టన్నలో కంగారు మొదలైంది. 'ఆ సరికే తనకు మంత్రాల కిష్టన్న అని పేరు వచ్చింది. ఇప్పుడు మంత్రాలు పని చెయ్యకపోతే ఎలాగ?' అనుకున్నాడు.

అయితే 'తనకేం భయం లేదు' అని అతనికి త్వరలోనే అర్థమైంది. అతని మంత్రాలు పని చేయట్లేదని జనాలెవ్వరూ కనుక్కోలేదు!

జనాలు రకరకాల మంత్రాల పనులతో అతని ముందు బారులు తీరుతూనే వచ్చారు. ముఖ్యంగా ఆడవాళ్ళు అనేకమంది, కిష్టన్న

మంత్రశక్తిని నమ్మి రావటం మొదలెట్టారు. కిష్టన్నకు డబ్బులు వస్తూనే పోయాయి.

అయితే చూస్తూండగానే మద్య మాంసాలకు, పలురకాల దురవాట్లకు లోనయ్యాడు అతను. సత్రాన్ని, విద్యాలయాన్ని, ఆసుపత్రిని నడిపించేందుకుగాను భారీగా దానాలు స్వీకరించి, వాటిలో సగం తన అవసరాలకు వాడుకోవటం మొదలెట్టాడు; వాహనాలు కొన్నాడు; రకరకాల దొంగ వ్యాపారాలలోకి దిగాడు.

కానీ త్వరలోనే అతని మోసాలన్నీ బయట పడ్డాయి. ఆవేశంతో ఒకటైన జనాలు అతన్ని కొట్టి, పోలీసులకు అప్పగించారు.

సత్రమూ, విద్యాలయమూ, వైద్యాలయమూ, వ్యాపారాలూ అన్నీ మూతపడ్డాయి.

బేతాళం ఈ కథ చెప్పి "సాధువు బ్రతికి ఉన్నప్పుడు అంత వృద్ధిలోకి వచ్చిన కిష్టన్న, చివరికి అకస్మాత్తుగా అంత పతనం

చెందటానికి కారణం ఏమిటి? అతని మంత్రశక్తులన్నీ సాధువుతోపాటు ఎందుకు పోయాయి? ప్రజల మేలు కోరి ప్రారంభించిన సత్రమూ, విద్యాలయమూ, వైద్యాలయం అన్నీ కూడా ఘోరంగా నశించిపోయాయి, ఎందుకంటావు?" అని అడిగింది.

విక్రం నవ్వి "సహజంగా జరిగే రకరకాల సంఘటనలకు వ్యక్తిగత కారణాలు వెతుక్కోవటం కొత్తకాదు. ఇవన్నీ అసలు

నిష్కారణంగానే సంభవించి ఉండవచ్చు.

అయితే సాధువు మాటలలో కూడా తత్వం కొద్దిగా కనబడుతుంది. 'మనం చేసిన పనులవల్ల లాభనష్టాలే కాదు; పాపపుణ్యాలు కూడా మన పాలవుతాయి' అనేది:

సాధువు చేసిన పాపం వల్ల అతని కోరికలు నెరవేరలేదు. అయితే కిష్టన్నకు మంత్రాలు ఉపదేశించటం ద్వారా అతని పాపం కొంత తొలిగింది; సత్రం మొదలైన పనులు మొదలైనాయి. దాన్ని గుర్తించి ఉంటే, 'తనకు సంక్రమించిన వరాలు శాశ్వతంగా ఉండవు' అని కిష్టన్నకూ అర్థమై ఉండాలి.

అయితే అతను అలా అనుకోక, మోసాలకు ఒడిగట్టి, మరింత పాపాన్ని మూటగట్టుకున్నాడు. చివరికి అతని పాపాలే అతన్ని నాశనం చేసాయి" అన్నాడు.

విక్రం మౌనం భంగం అవ్వటంతోటే బేతాళం అతని పట్టువీడి, మళ్ళీ చెట్టెక్కి కూర్చున్నది.

బిచ్చగాడు: అమ్మా దానం చేయండి తల్లీ!

ఇల్లాలు: ముందే వచ్చుంటే బాగుండేది బాబూ, ఇప్పుడే మా అల్లుడు వచ్చి, ఇంట్లో వన్నీ పట్టుకెళ్ళాడు!

మీ పుస్తకాలకోసం లేబుల్స్

కొత్తవల్లి

పేరు: _____
 తరగతి: _____ సెక్షన్: _____
 స్కూల్: _____
 సబ్జెక్టు: _____

కొత్తవల్లి

పేరు: _____
 తరగతి: _____ సెక్షన్: _____
 స్కూల్: _____
 సబ్జెక్టు: _____

కొత్తవల్లి

పేరు: _____
 తరగతి: _____ సెక్షన్: _____
 స్కూల్: _____
 సబ్జెక్టు: _____

కొత్తవల్లి

పేరు: _____
 తరగతి: _____ సెక్షన్: _____
 స్కూల్: _____
 సబ్జెక్టు: _____

కొత్తవల్లి

పేరు: _____
 తరగతి: _____ సెక్షన్: _____
 స్కూల్: _____
 సబ్జెక్టు: _____

కొత్తవల్లి

పేరు: _____
 తరగతి: _____ సెక్షన్: _____
 స్కూల్: _____
 సబ్జెక్టు: _____

కొత్తవల్లి

పేరు: _____
 తరగతి: _____ సెక్షన్: _____
 స్కూల్: _____
 సబ్జెక్టు: _____

కొత్తవల్లి

పేరు: _____
 తరగతి: _____ సెక్షన్: _____
 స్కూల్: _____
 సబ్జెక్టు: _____

పదరంగం-88

నిర్వహణ: డా. సిరి, మిర్యాలగూడ, నల్గొండ జిల్లా, తెలంగాణ రాష్ట్రం

1	2		3		
4		★		★	5
	★	6			★
★	7			★	8
9			★	10	
11		★	12		

అడ్డం:

1. పార్వతీ శివుల పుత్రుడైన కార్తికేయుడి చేతిలో హతమైన, నక్షత్రాల రాక్షసుడు ఎవరు (6)
4. అటునుండి వచ్చిన 'క్షమ' (2)
6. 'అమావాస్య' కి వ్యతిరేకం (3)
7. వర్షానికి ముందు ఆకాశం నుండి వచ్చే శబ్దం(3)
9. 'సత్త' కి బహువచనం (3)
10. 'వర్షం' వాడుక భాషలో ఇలా పిలుస్తాం (2)
11. 'శాపం' కి వ్యతిరేక పదం (2)
12. 'ఓపిక' కి మరో పేరు (3)

నిలువు:

1. కమల పువ్వుకి మరో పేరు (3)
2. 'రక్షణ' లో చివరి అక్షరం ఎబో వెళ్లిపోయింది (2)
3. బంగారానికి ఇంకో పేరు (4)
5. తిరగబడిన నేడు (2)
6. 'పౌరుడు' కి బహువచనం (3)
7. 'letter' కి తెలుగు పేరు (3)
8. 'పుట్టుక' కి మరో పేరు (3)
9. 'నవతరం' పదంలోని మొదటి సగం (2)
10. 'వాహనం' లో చివరి అక్షరం మాయమైంది (2)

అడ్డం-నిలువు ఆధారాల సహాయంతో ఈ గడులను నింపగలరేమో చూడండి. నింపిన పదరంగాన్ని, కేవలం పోస్టుకార్డుపై రాసి, మాకు అందేట్లు పంపండి. మీ బడి పేరు, తరగతి, మీవాళ్ల ఫోను నంబరు తప్పక రాయండి.

సరైన సమాధానం రాసి ఎంపికైన ముగ్గురు పిల్లలకు కొత్తపల్లి - 89 ని బహుమతిగా పంపిస్తాం!

కొత్తవల్లిని మీ మిత్రులకు, మీరు చదివిన బడులకు, మీ సమీపంలోని లైబ్రరీలకు బహూకరించండి!

రాబోయే 12 సంచికలకై ముందస్తు చందా:

వ్యక్తులకు: 300/- (పోస్టేజీ మరియు యస్సెమ్మెస్ ఛార్జీలు కలిపి)

సంస్థలకు: 350/-

గమనిక: అచ్చయిన పుస్తకాలు ఎప్పటికప్పుడు సాధారణ పోస్టులో పంపబడతాయి.

కొత్తవల్లి ప్రింటు పుస్తకాలను ఆన్‌లైన్లో ఆర్డరు చేయటం, చందాలు కట్టటం చాలా సులువు! క్రెడిట్ కార్డుల ద్వారాను, డెబిట్ కార్డుల ద్వారాను, నెట్ బ్యాంకింగ్ ద్వారా కూడా ఇప్పుడు కొత్తవల్లికై డబ్బులు చెల్లించవచ్చు! అక్కౌంటు నెంబర్లు వెతుక్కునే పని కూడా లేదు! సందర్శించండి:

<http://www.instamojo.com/kottapalli>

కొత్తవల్లి పుస్తకానికి చందా కట్టే సంస్థల వారు బ్యాంక్ అక్కౌంటులో నెప్తు ద్వారా జమ చేయాలని మనవి. ఆన్‌లైన్ చందా సౌకర్యం కేవలం వ్యక్తులకు మాత్రమే. **సంస్థలకు: 350/- వ్యక్తులకు: 300/-**

NEFT TRANSFER కోసం:

“Kottapalli Prachuranalu”
SB A/c 62320333310,
State Bank of Hyderabad
Dharmavaram Branch
IFSC: SBHY0020902

(బ్యాంకు వారి కొత్త నియమాలనుసరించి, "క్యాష్ హ్యాండ్లింగ్ చార్జీలు"గా ప్రతిసారీ రూ. 50 అదనంగా చెల్లించవలసి వస్తున్నది.. అందువల్ల బ్యాంకులో డబ్బు కట్టకండి- నేరుగా మీ అక్కౌంటు నుండి ట్రాన్స్ఫర్ చేయగలరని ప్రార్థన)

ప్రస్తుతం అందుబాటులో ఉన్న కొత్తవల్లి ప్రింటు పుస్తకాల వివరాలు:

క్రమ సంఖ్య	వివరాలు	ఒక సెట్ లోని పుస్తకాల సంఖ్య	స్టాకులో ఉన్న సెట్లు (సుమారుగా)	వెల (రూ) (పోస్టేజీ రూ 50 అదనం)
1	2011 set	9	18	180
2	2012 Set	11	24	220
3	2013 Set	7	17	175
4	2014 Set	10	450	250
5	2015 Set	7	1099	175

మరిన్ని వివరాలకై సంప్రతించండి: కొత్తవల్లి ప్రచురణలు, 1-127/A, యంఆర్వో ఆఫీసు దగ్గర, చెన్నైకొత్తవల్లి, అనంతపురం జిల్లా, 515101. ఫోను: 7702877670, 9000453887. ఇ-మెయిలు : team@kottapalli.in

ఆటలెందుకు?

ఈ ప్రశ్నకి సమాధానం దొరకని ఓ వ్యక్తి సీగాన పెసూనాంబతో ఆడుకుంటున్న బుడుగుని పిల్చి అడిగాడు. ఎగాదిగా సీరియస్‌గా చూశాడు బుడుగు. ఫక్కున నవ్వాడు ఒక్కసారిగా.

"ఇదేం ప్రశ్న?! ఓర్తి వెంగళప్పాయ ప్రశ్న! 'కళ్ళజోడెందు? పలకెందుకు? చొక్కాకి బొత్తాలెందుకు?' లాంటి ప్రశ్నలు ఉంటాయి గానీ- మెడకాయ మీద తలకాయ వున్న వాడెవడైనా ఇంత వెర్రిబాగుల ప్రశ్న అడుగుతాడా?"

'ఆటలెందుకు?....ఆడుకోవడానికి!!!" అనేసి తుర్తన పారిపోయాడు.

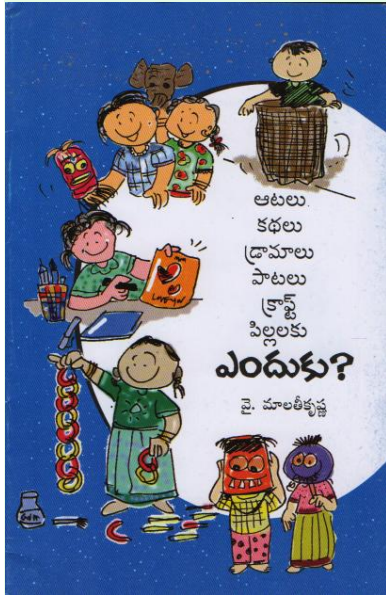
'అవును కదా!' అని బుర్రగోక్కున్నాడు సదరు వ్యక్తి.

ఇది వరకు అమ్మలు పాడే దీవెనలాంటి ఓ పాట ఉండేది:

"చదువుకో నాయనా చదువుకో తండ్రి- చదువుకుంటే నీకు సాఖ్యమబ్బేను పాడుకో పాడుకో రత్నాల మొలక- తేనె వానలు మమ్ము ముంచుకోవ్వేని.

ఆడుకో నాయనా ఆడుకో తండ్రి- ఆడుకుంటే నీకు ఆనందమరయు!"

ఎంత అనురాగపూరితమైన దీవెన!!

పిల్లలు ఆడుకోవాలి కాబట్టి ఆటలు! ఆటలు వాళ్ళ జన్మహక్కు కాబట్టి ఆటలు!

ఆటలు వాళ్ళ ఊపిరి కాబట్టి ఆటలు! ఆటలు వాళ్ళకిష్టం కాబట్టి ఆటలు!

అవును - ఆటలు అచ్చంగా ఆటల కోసమే!

మరే పెద్ద ఉద్దేశాలూ, ప్రయోజనాలూ అక్కర్లేదు.

"ఆటలు ఆటలకోసమేనా?"

ఇదో వెంగళప్పాయ సమాధానం కాదూ మరి!?

అదేం కుదరదు. ఏ ప్రయోజనమూ అక్కర్లేదంటే ఎలా?...?" అంటారా?

ఐతే సరే... ఒక్క ప్రయోజనమేం ఖర్చు-

భారే ప్యేకేజీనే ఉంది.

ఒక్క దెబ్బకి వంద పిట్టలన్నమాట! ఏంటా వంద పిట్టలు?

చదవండి మరి...

ఆటలెందుకు? రచన: శ్రీమతి మాలతీ కృష్ణ. చిత్రాలు: శ్రీ వై. కృష్ణ. అలరు ప్రచురణలు, విజయవాడ. వెల: ఇరవై రూపాయలు.